

نق
رای
ی

۱۰۹۹

جلد اول از کتاب تنظیم و ضبط

ما لکه
مجلس شورای اسلامی

۲۴ مهر ۱۳۳۱

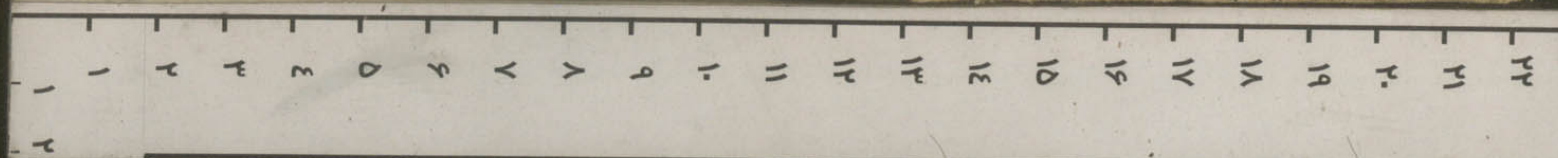
۱۳۳۱

۵ - ۸۸
بازرسی شد

کتابخانه مجلس شورای ملی	
تنظیم و ضبط	
مؤلف	آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی
جلد	(۱۰۹۹) از کتب (خط) اهدائی
شماره ثبت کتاب ۷۰۳	
۱۸۷۷۱	

خطی اهدائی	کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۶۶۰۱	

۱۰۶۶

جلد اول از کتاب تنظیم و ضبط

ما لکه
مجلس شورای اسلامی

۲۴ مرداد ۱۳۳۱

۱۳۳۱

۵ - ۸۸
بازرسی شد

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: تنظیم و ضبط

مؤلف: (خطی) اهدائی

جلد: (۱۰۶۶) از کتب

آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

شماره ثبت کتاب: ۴۰۷۳۴

۳۱۷۷۱

۱۳۳۱

خطی اهدائی

کتابخانه

مجلس شورای اسلامی

۶۶۰۶۱

جلد اول از کتاب متعلم و خیر

ما لك
محفوظ

۲۴ محمد الشافعی

۱۳۳۱

Ad - 6

خطی اهدائی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۰۶۶

کتابخانه مجلس شورای ملی
تفہیم و تفسیر
کتاب
مؤلف
جلد (۱۰۹۹) از کتب (خط) اہدائی
آقای سید محمد صادق طباطبائی بہ کتابخانہ مجلس شورای ملی

پدر من از تنویر کی از نورهای بزرگ و راز ظاهر بود
املاک زیاده داشت تجارت میکرد بگویم معامله میداد
چون اولادش متوجه بود زیاد هم دست داشت با اینکه
بطبع بد داشت در حق من از هیچ چیز مضائقه نداشت
بشریعت من جد وافر داشت در هر کس برای علم
انچه مناسب آن معلوم داشت متوجه بود برای
تعلیم خط برای من معین گشته بود و همچنین سایر املا
طفل معلوم است طبعاً میل بنظم داشت خاصه
طفل من نیز غریزه که در چندان در این مقام
را و سخت نمیکرد بلکه تعلیمی نیز برده بود
که بر من سخت نگیرد تا آن وضع معلوم است
الطوری که بایه تحصیل نکرده و که چندانی
پس نمانده چون بیتی بلوغ رسیدم
از یکی از خانواده های بزرگ عیالیکه دارای

غالب محضات زینت بود بر ارم عقد فتوح و عوالمی شایان
برایم کرد توانم خوشگذران را برای من که در این منزل
داشت با خودش زنده است رسم ملک دارد و کار ترا
بیاموزم و کارم در حیات او با من باشد
و که من از این و راحت را بر صفت و رحمت
شریعت داده زیرا بر من رسم سالک در سایه
رحمت پدر خوشگذرانم دنیا معلوم است
همه فقر و بیکم تحقیق نیست خوشتر و راحت
دوام از این نورش را اینست در عقب و امر
رحمت در پیرایه پدرم بر من مونس
میشد و مددش طول کشید در این مدت
غالب اوقات مرا خواند به نصایح پدرانه ام
مقول میکرد و بخت بد آنکه حاصل عمر طولانی
بمن نشود طرز سلوک را پس از فوتش بمنزله

نواب و خطایک برای پیرید و لقمه مرده است
برای طرح میداد و اینها لقمه متعلیص برای بدام
آوردن مثل من بعد از مردن پذیر با مکت
دارند میفود و آن افسوس و این فصاحت بخیر
پیر جوان عزیز به تجربه پیر رحمة که حواس
و افزار او نگارده غیر و خطایک در یک
محمد بایه شخصی فرا کرد و پیر میباید در یک عمر
فرا گرفته و حال را با به پیر به طریقه عمر دراز
میدهم قبول نمیکند و خطا و در ظاهر نگاه
نمیداد و بکار نزنند آه جوان چه قدر
توختنت است که با عقل پیر افسوس
باشد و این فرستد مکن قبول فصاحت
و حجاب پیران مردمان غرضی
پیر رحمة به گریه میانه چون عزیز میماند
مادامه عوارص مصیبت باقی است از هیچ
چیز در حق محمد مضایفه نمیکند بلکه التوف

مال در نزد او قدر از مال و منجوا هم بر وجه او در راه خیز
محمداش عرف نماید این اشک بر وجه بکوشد بکن
یا بنظر خودش بیاید خواه در پیش از تکیه این
حالت رفع نشد و مرده فراموشی گوید دیگر از هر چه
باو بکوشد یا بنظر خودش آید اغاضی خواه غصه
و عذر را بگوید بر این محله این کار با تفاوتی نتوان
کرد مگر بعضی را بر داشتی یا محققا مطلق کار را
کردن یا نکردن بر این وجه حاصل خواهد داشت
در من چون عوارض نصیب شد به بعد
چه علاوه بریدل فوق العاده غلبه حجابان
بعود النور از با هم دایم و بعد از محمول او
دنیا را هیچ وجهی بکوشم مرا به و منجوا است
ای که خلفه از او مانده ام صرف او سود
لذا از هر چه کوشید به مضایقه کردم نشی
خصلت جعل بعمل آید و من خور را از زنده
و به صریح نزد یک بعود ملاک تم تکیه فوق العاده

صدوق بود به بدین بابا بود به بدین حجت
افراد و امی با آن گفتو می بینم عالم الواط
دارا و مردمان بدین انداز این گفته
ملا عالم با از نکت و از رسوم به خبره
و رفو کول مخورند حقیقت هم واضح بود
غالب طلب از اهل دین شده از ده دیگر
عبدیه مراننده اهل کلام با شده
چینی نیست که اول از نکت و در کلام
به کفیل که بعد بدیه و در کلام
در مدینه چنان در دست کفیل کرده
باندوده بخت بر ال کفیل میروند
چند ال انجا مانده اما زه گرفته
بعمر برشته یکس مرثونه الواط

۸
دارا و مردمان بدین حجت
و کلام معلوم الحال هم شده معلوم است
با این تفصیل حال مردم بیجا که کار
باید افعیه بدین گفته و بدین خانه این لایان
حقیقت لغیر از انکه با این خبر با طاعتی
که با انکه در دایره منزل الدائم فکته
بیجا از چند روز از فوت پدرم کاهن
نفرمه میگردند که لایان در خیال بود
مسته و آخر متبلا خواهر شده خوب است
که بود بختوان خیرات پدرت برای
این، بنویس که از خیال منوف
تو نه من خیال میگردم که این
منو مننه خوشتر نیست کرده با فایان

ضمیمه کرده خفوم بدیده بر نه والا پر نه
خفته وار نه نازد از محنت خویش نجی نه
مادر من من از یرم و من خفته بعد از
یرم از نه که سوخته کنه و باغوا سر سوخته مار
نزد من بوق و من نه ندره که کسی
نخستین ملک مدح و تعریف ضیاء
الایان از چه راست اعتقاد
نقول اثنا بان ندرم خفته
نکذت ملک روز در از روض خیر
کرد نه که فلان از اصحاب فلان
لا اله الا الله رب العالمین
از جانب الا باحوال پرست ها آمده
لای بیرون رفته ضمیمه ضایع خفته

رسیده از شریفی های آن
 سرور کرده شریفی و شرفی
 بعمل آمد انگاه جنس فرموده که لا
 بشا خلیل و عمر دارنده و غالب از بدین
 و معقولیت که فرماید متوفان
 و مخصوص امروز را برای احوال پرسی
 تا فرستاده که گفت مشکه خود را قابل این
 به عمر از لایمیه از محض نزد که
 دره پرور فرموده خلیل از این غایت
 فوق العاده مشکه نام تا از البته
 مطابق اراده و مخصوص و مشکه
 داعی بعضی مبارکات خواسته
 رسانه انکم همین و روزه گرفتار

الطاهر واکبر که در دست مبارک من را خواهم
 بویید محبت انکه با حال مژده ام
 انبلا بخواه دارم و کسی از آن ترکت امور بود
 که بواسطه طول مدت تاخوردن بدین امر
 ترکت افتاده بودند و الا انکون مکرر باین
 ترکتان سزایه تر و دشوارتر است
 مژده ترکتی باشم اخوند در ملکوت
 کعبه انگاه گفت خدا بنام من
 از لایزال یاد ایشم عرض نمودم
 بخواه که خطی بآقای من
 این منم اخوند گفت
 فرمایند جناب - لایزال انکه از
 فرار بیان جمعی از مندرجین

مرحوم و الدار و صفت بیست و چهار
 داده نشی نقی و نقی است داده شود
 و بیشتر را در نظام کعبه است بدین
 چون ایل ملک - بگویند و گواه بزمین
 فرار کرده و معلوم بلیون آده درم یون شود
 لایزال سوزن فلا فی (یعنی خنجر) جوان معقول
 مندرج است و وصیت بدین را انجام
 خواهم داد و چون نقی البیاض و خنجر
 محتاج به خوب است و وصیت نمودم
 رفوز را باین درنده این کله آخر اقدار
 بطور حکم بیان کرد و حرف الثیاب
 که مکلفه لایزال نبیان و مسکه بادم آید
 معلوم است راست مکلفه و غیره اینها

بجانب اخونه که خدمت خورشید صبحی الا سلام عرض می کرد
 و او را بر سر بند عظمی کند و او را در میان خورشید
 مالک بجز این نیست بر صیه نوای که حاضر و که مرجم و اله
 جان نثار و صفتی بکشد با غیر ملک که نه نقیض است
 واضح است از خودم حقوق واجب از صیل
 زکوة و غنی می آید حج هم مکرر شده به یو بجای
 یکبار و بار دیگر است چون کار است نوح را
 نوح تبارست فرار دادن و خدمت سفا اول قدای
 جنبی را از فروش همراه بجهت بیوم لازم دانم
 خود مکرر شده و برای فروش چیز را همراه
 نرم بدن عهدت خود مکرر یک مکرر شده
 عبات و مکرر ایم مکرر شده و مکرر شده
 نه است که و مکرر بر ال ادا و یونکی معین کند
 خیر قبل از فروش می باشد را با مردم حقوق
 از هر کی طلب داشت گرفت هر کی بده بود

برای اینکه مبادا در معاملات مظلمه بدمه سر تعلق
 گرفته باشد در ایام ناخوشتر با جناب فلان ملا
 که محمل اعتماد خورشید صبحی الا سلام است و قوی
 بر لایا باشد به این مطلب را انجام داده
 و وجه از باب رد مظالم بدین ترتیب داد که نقیض
 موجود است صغیر کم داشت که وصی بر او
 معین نامه باین تفصیل چه وصیت داشت
 کند بلی و وجه برای ایام فاکت و برداشتن
 نقیض و حمل نقیض معین که بعد که معیار
 رسد اخونه در تمام این تخته ها است بعد
 و خدمت گمان می کردم از خدمت غدا خواسته بود
 خواهم به بر عکس تمام کلام من مالک
 اخونه متغیر و می باشد سرخ و بدین ترتیب

بجانب اخونه

چنین گفت جان زاده از کلمات تو بول گویم ای
 و منم این جوابها را که بحضرت حجة الاسلام
 عرض کردم قلم بگو تو گفته ای تو قلم قلت و این
 سوگویم محبت داع و ضعیف موجب کوفت
 نگردم این بجز منم از متوقع نبودم گفت
 کوفت از این بالاتر و صحت بهمهادت
 حینه تو از عدول اصحاب لا بر لایات
 شده و حکم فرموده و تو حکم را دار و میکنی
 کار مندان حکم حکم شرح را هر کسی ادکته
 کافرو منم و واجب القتل است
 منم از جانب الامور بجز بیایم
 نیت و الا ان عه نام قلت ترک کردی
 از تو میل منم حال بگو به بینم با جا چه جواب است

خوب فکر کن به بین چه میگوئی و نیت این حرفها را
 ملاضحه کن منم چون باید است از تو نبودم
 را منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
 کفر با قاضی شوم کرد و الا کما است منم منم
 عقلت کفر منم منم منم منم منم منم منم منم منم
 کفر است ان را منم از اخوت منم منم منم منم
 خطا که بر خوانسته رفت اخوت رفت و مرا خیال
 منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم دیده ز زنگی بگوید منم منم منم منم
 صد افتخار و در منم و کار دانی او تو منم منم
 منم منم بعد از منم منم منم منم منم منم منم
 منم منم منم منم منم منم منم منم منم منم
 این مرد چاکا جوئی کن بلا تامل منزل بر رفته
 فقه را ناما با و گفته چاکا کار را از او خوانم

پیر گفت مرا بپدر تو صدافتر بکمال بگو پس از فوت اخوت
 میدانم گرفتار این گونه حواد خواب شده و مشغول بگو
 مراوده است با خنود و استسارهات را از من در این
 گونه نوابت پس از صدوت اندک گفت بگو خنود کجاست
 باین خیال تبوم و کی گرفتار بحسب عاقبت
 حال باین بر عاتق خاک در این تو جگر غنچه مرا
 التوفه نامه پیر گفت کار را باین جا بکار
 و طاره این گونه کارم زحمتی فکر میخوانم و کی
 فرزند رفیع این غایب که به خدمت باقی حاکم السلام
 و اتباعش و تقدیر حکومته و افراتش و ملکش است
 مشورتی بر من رفیع اجاف انوار المینه که
 منتمی باشد به مافرم و کی طلوع این ایوان کرد
 مرتضی علی آفتاب هزار دیر گفت

فلا تفرح بر و به تاخیر فکر کنه انگاه اندامم نام
 دست پر ابوسید بنزل اندم هنوز دست بنزل
 استوارند خفته او را کویدین در رتبه بلبله
 که را را از التجار زنده اند بعلیه سوتی احوال برکت
 و گفت بگو ده باین دود و فراتش با خنود بک از باب
 لایله بعد در خانه نور امجو منته نشین
 این کلام چون مطلب آمده است عالم متغیر
 و بدین مبرز اند که بگو برونو لایله نیست رفتن
 و برکت و گفت بگو منته بخنود نبال الیوم
 که دایره خانه به طایفه حکومته منترسند
 طوف ز دلا به بیرون آمده عد بخواهم که
 این خانه ساز ز منتف و رفو من نهانه نبو
 و چه خبر تا را جواب داده حال حاضر برای
 نشین فرماست تا فرمای چ چیست

ده بانی گفتند امروز سرکار حجة الاسلام تعلیفه بجان حاکم بانی
 مضمون مرقوم فرموده بودند که حاجی فلان که تازه مرحوم
 شده وصیت بثلث کعبه بر من ثابت شده و حکم کعبه
 حاجی زاده مان حکم را قبول نکرده لکن از من او را از
 وصات غزل کعبه خدایت سر نعمتدار فلان را
 که از اصحاب من و در زمان منی و صلاح است
 نصب بر وصات مرحوم حاجی کرده ام تا
 مامور معینی تا آنکه که بثلث مرحوم حاجی را
 بنفوق بنفوق از جانب من به هر که در
 مواردی صرف نفوق میسر اندامان کراچی
 و نفوق خاصه طلبان تان تان تان
 این بر چه نفوق تر نفوق ابریه توانایی برای
 مرحوم حاجی بنفوق است خان حاکم میرانند
 خلع مندی و پرو طرح است و ناکنون آنچه
 کرده از دول فواعد طرح است بطلان

سرکار لا کبریت شده که حکم را حاکم بنفوق انجمن در
 بانکه با هر یک فقه از است و صدر اعظم بجان حاکم
 تلافی میرسد که نسبت بالمرکار لا با به دست ملوک
 کنی و احکام است از اجازت نا فی مبادا طول
 ملوک کنی که با عدل و بخشی است و سو
 خان حاکم مامور فرموده که بثلث مرحوم حاجی را
 از کار گرفته بامین لا که بهرامینه و می پسی
 نفوق نام ده هم کار رنگ دیگر گرفته با بهرامین
 ملوک کرد جواب جنسی کعبه من در امان است
 فرماست سرکار لا از من کسی حاضر تر م
 و مطیع و رفقا به شده آنچه بنفوق است
 خوانم کرد و بنفوق در جنسی گفتی جواب
 کم کم نزد یک بده بانس شده بطوریکه اخوند
 امین لا ملحق شده و بهر بدیشی که آردم
 ده بانس او باخوند کعبه و گفت جواب لا حاجی

جوان معقوفی بنویس ای کسب باقام که در کمال اطاعت است
 خورشید خورشید خورشید و اطاعت خواهر غفور
 انگاه روحی که گفت عا و زاده که شرفیاب
 حضرت را خواهر که گفت هم اکنون عظیم شرف
 مرشد که شرف ابدان معقوف محترم بنویس
 عصر انکم شرفیاب خواهر که ده بابی
 گفت لیا ر خوب جناب بروم اخوند
 متغیر که ده بابی که جنسی لایق ده بابی
 مامور است تا این بنویس ابد که جواب
 طوفه امیز بر سر تا مامور است که رافقه
 بنویس تا این که کجا بروم و جواب بر کار لارا
 به بگویم ده بابی که گفت بر خلاف مامور است
 نه در این در هر دو اقدام نکردن
 صبی زاده است حال و خوار اقدام دارد

من مامور استم ارم اخوند قدس بنویس که قدر ل
 به ده بابی که گفت روانه شد نه من با باقی غفور
 بر کشته نیکو زور که عاقبت کار چه خواهر که
 عجب کتک و کله برام کرده و ز غنیمت برام جبهه
 ده بابی را حال بر شوه روانه کردم معلوم است
 لا از این معاطه است بردار نیست عالم
 بودی به باغی غنیمه اله خواهر که کذبت و کله
 بر این کار و رفته و الا همه اعشای باقا
 و حکم لایق در هر که ساعت در مسوق و قبول
 بسوم افرایع جز رفتن خدمت است
 دوست در این اول که باره نه هم
 بر خوانسته لباس پوشیده عبا بدوی
 خواهر راه بیفتن یکبار را بدو جناب در خانه

رو بدرخانه آمدیم تا به بنیم چه خبر است هنوز بوی
 دالان نرسیده در خانه شکسته شد و در
 صدقوا خونه و غیره خونه حویب و جانی است
 دامنهای بگرفته پاچه و در مالیده خانه رختیه
 پیشی آمده کمر لایمان چه خبر است و یا این
 هیئت بران چه خانه مس رختیه و نالو
 اله اله است شاه محضر چه شده کفنه
 معلوم بهر نه زیر علم لامینه نمیدانی
 کاربان بامیره اندک از جانب لا
 نکت مرقوم قاضی بکیرم این بیه فقا
 و خور الحوقنه و نکت حق این است
 لکارا خور طمع نکت و غیر نکت از این
 لله الحکر به اعتدال را اجمه بنیانه

این رختان بران قوا بیچاره است که در لار خسته
 مان میخوانند حسنه در مسوت بیکه نکت
 صدر رختیو جیت داده کمر لایمان نکت بیفام
 رادم که عاف و بلغم در فربا بسته و نکت توانیه
 الهی است خواهم کرد کفنه این انجمن غیره
 پاکت داده با خور رختیه نکت در خانه است
 خواهم بود دیدم نکت نکت از دایره باره
 کمو عیانند جو کیر از این الزام بایه
 نکت نکت ما جوانان بزن بهادر خلی
 داند با حمله لایم همیست زد و خور دانه
 حمله ما حیدر رختانه و حمله لایم همیست
 داندان حیدر رختانه با دایره است
 جاده که خبر است به بچهان حمله نکت

چند نفر آدم داشتیم بنزد سرگذر نزد باباها
 محله که به پیش و بنزد بنی بینه فرستاده بلیغ بانها
 ششم آنها یا از دول غیرت یا دشمن محله
 مهمت که جمع جوان را با جوب و چای
 و خمر و غداره روانه کرد آمده اول بخواب
 و خیمه میزدیم تو میزدی آمد که فرزند
 لایق بود دست انداز شکسته در شان
 کردند در خانه را البته نشسته خیال و آه
 ما برداشت که این بابا این حال نزد
 لا خوانند رفتن اوقش کار خیمه خواب
 نام ششم اما که و اما الیه اجوب بجهت نام
 خدمت پیر رسیده داشتن را بزرگ

گفت نام این و فایع را او ای که بعد واقع خواب
 خوانده بودم و که بامیه خدا و توفیق او کیا انکم
 کار را اصلاح خواهم کرد نفس تنفسی لا دعا بخوبی
 کار نام است تو کار برو منزل راحت کن
 خسته اکنون دنبال کار میروم نمائید آمده کمال
 جویعه در از ششم از دست کسالت و خستگی
 خوابم برد تا به ساعت بخواب مانده
 خواب بودم جهت بهار شده کلفتی بعد
 که بخت میاید از کرده و گفت جوی در پیش
 مشغول نمیشد بر خیز برو به پیش کینه و پیوسته
 کلمه ارواح خبیثه فاتی که باز و یک صبح باغون برام در آورده
 بر خوانده سرد و از شکسته لباس پوشیده بر من

دیدیم متاجیرین املاک را شکر نشسته کرم می خیزد
 نازه در گفته بلی یک عصب قبل بکرده بالنگا
 و ده نفوذ را می حکومتن بهر امر بکنوا خفته
 که از خانه فلان آمده بود و کاکلی و کاکوان
 بر او نه املاک را از اوقف کرده اند
 اگر ام کر فتنه و مال الاماره بانه هم تا عمل
 بکند را با اقا بکند رانده چون لازم بود
 بها اطلاع بر هم رخصت دادیم کرم از واضح
 فاکه نفس دعات و فزارع امرا هم خواند
 ببرد همی طور بود و از متاجیرین و بیکار
 املاک آمده محقق این کار را داده اند
 محقق خدمت بر رسیده تفصیل را
 کرم و امر را کرم که کار را از فو ترانجام
 بهر این ببردن املاک هم فرار است

هم رسوائی بجز بر املاک کرم روانه منزل نمود
 و حقوا و سمان ساعت اول خدمت لا ائمه
 شده اند افرا را را بوعده بهر کرد
 متفق خدمت لا رسیده بند ابر عملی کار را
 ختم و قرار داده بود معبر خدمت لا داده
 مستغیر هم با فایزاده و افرا به منبر از اینجا
 خدمت خان حکم رسیده بهای ترتیب
 او را هم را فخر سالت محقق بمنزل فرستاده
 بنیجه کار را بیان نمود بول داده
 و خبر از این خبر رسیده ششم این بند
 اول بود که از ارجیم جمعی همچو مان آورده
 دیویرت بهمنه که شغلان نمود بادت خلق و الباب
 چینی برای مخلوق الهی راه معیشتان نمود باین وضع و راهی
 جز این افند کرده اند

صفت منبرل کفیل نکرده گفت و رفته اند و آن
 دانه بباد رفته آن منبرل نماند که راه صحیح و نو
 دارا از منبرل به منبرل بران زندگی پس گریه برای
 عمر خیزد و از مشفق خلق و نواز مردم مرگونی که
 چیزل بنیک آورده بآن زندگی گفت و وضع کارل
 این است و یک نوشته نویسد که بدست مراد
 که در آن نوشته ریزه همچو فلان ملک را از عمر خیزد
 یا از عمر و باد صلیح شهره یا ملک عمر و زوز
 بیع شرط بعه و امثال این که آن وقت مرگونی
 بنیک ممانند و امثال این ملک را بنف
 بارت یا انشغال و سکونیه یا کبر زیدیم و این
 ملک بر حسب این نوشته مشفق یا است
 و نوعا صبی ملک واجب الملل ان را بای
 ردکنی یا بیور میگردید و بایان عارض مرگونی
 رجوع مراضه مرگونی بقوعه رجوع بنیک ملائ
 میگویند این گونه مردم با انجاء الامان والا

به احتیاط و دیوانیان معامه و در مدافل سرگشته اند
 این نوشته به پروتیه را که خیزد و سبیل داند معلوم صفت
 انبساط باصفا خیزد و از الامان میرساند
 انقراض مراضه مرگونی کار نام و همان به جای که خزان
 بلوغ و کبر کمر را پیدا میکند و اورا مدغم فراموش
 مضمنا بای کار او مرگونی انبه او بهر بعنوان
 خرج غیر تخصص حق و کلیل و اخیرا لا بیکه خود
 و صحت نفاد دیوان و عمره و غره از او گرفته
 بکار و مغول مرگونی این فادیکر ملاحظه اهمیت
 مرگونی ملاحظه میکند از کلام طرف پول در آن
 آن طرف را میگرداند و چون از این امثال کار
 طرف مقابل مرگونی و آن در باطن ملک سینه زدن
 مخفی طریقی را نامحلی است مردم شنیده نام مرگونی
 انقراض لا حکم بیک طرف میباید و دیوان یا مرگونی
 گفته و یک و ده نیز بگیرد و سزا خیزد انقراض
 مدغم به مرگونی زمانه نکرده مدغم علیه ناسخ

یا افتد از بالتحفت بطوریکه کس متوجهی آنرا نشود
 ندانند لکن بفکرش این باب این کار بسته
 میشود تشریح این باب برای مفسرین
 بدست آوردن جوان پیر میوه در این
 که بدین برای اموال زنا در گذارده
 و این جوان معلوم است بواسطه
 اول جوانی و دانش پیر مردمان نموده
 حاصل نکرده و طبعاً هم منکر است تا میل
 با قدم بپشتهاش نفسی نیست مشغول
 پذیر مانع از این کار بود اوم که رفتن
 تقصیر موجب مانع نقص این نوع مردم
 لطائف تحلیل این جوان را تامل کار
 آورده تا دایره بجز و خوش میگذرانند

بلکه این جوان کوفه فکر این باب در وقتهای
 خصوصی که قوه دفعه او یابیه بینا
 مخصوصه که فکرت را تامل کار آورد در نهند
 پس از علم شدن و بروز فکرت افکار
 خیال تیرگی مکنه که گویا آب آید بکار
 نکرده و در نهند بلکه کوفه این بی
 روز با آن افکار مملو که گشته از توفیق
 و تشریح مضامین خواننده کرد و تشریح
 که خود را با آن کوفه معاشقه با آن کوفه
 و حضور این کوفه غمزه آنرا نیز با او عشق
 با آن کوفه و بجز او داده که گویا اصل آن
 در این و با تو بر این عشق که بتو داریم اندوه
 مکن نه برای این و از تو در دور فکرت
 بلکه در این مکنه و اگر رفتی با آن بر خورشید و اطمینان

استاد گفته و ایام کنونی را بی برکتی و روزگار دانه
جوابی ندیده و اگر در اصل امر را گفته نشد کفایتی بر کسی نداشت
و وضع دنیا این بود که هر کس که میخواست
خاطره مردم خیر اهل و عیال و اولادش را بدو عطا
نکند و با جوی که نهد با انکه دانسته از جوی او
خانه ها بنا کند خواهی شد خلق و فروتنی کنند
این مردم و گفتی برای تو کار او در حقش را بپای
دارند هر کسی را بوضع مناسب حال او
به ام مرا اندازند به هر چه جوی فرد مقتدر
خیل مواظبت من بود که آنچه بزرگتر
و ناو بود نیز از این قبل مردم بجهت
اندوخته باشند تا شش در آن
نار مرا با خود برای ناز و طاعت بپوشد
من هر دو حق خود را ندانم و نیز بوفته

پس بایه سینه مرا چگونه بکار واداشته من
بعد از فوت پدرم بزرگم از قوم عمرای جمعی را
روضه خواند داشت جوان پول بیشتر خرج میکردم
مجلس خیل با بگوه بنویسید روضه خواندای خوب
معروف افولان را وعده گرفته بودم فلان لاک
کوک تفاکویار کیا رحمتار یا خوب تر است
در کار بود و او فرمود هر کس قدر بخواند
میدانند فاطمه عمار و طلا و دیگران
و انجاء حکومت و اعیان کار آمد
از خیر و مجلس مجید میکردند و روضه خوان
بسیار خرج میکرد و خیر از این مجموعه
و دعای حفظ میکرد یک مکتوب از آن
التماس معصومه خدیجه در القلعه و انار
نقدی از اولی هر یو باین مجلس آمده
و پیش از همه اظهار اخلاص باین مجلس

از کریم کردن و بر سر سینه زدن مخصوص از ختم
مجلس قدر داشت و گفت من به خاتون و صف
این مجلس را سینه و دیوانه رختک با این گونه
مجلس دارم میخوانم خافشده و بعضی رسم و ر
جوان روزگار طور شکسته غالب مردم خاصه بمل
خدا بکمال اهل جنت و شرف بهشته بنیال
حلب تقوی مرادده مسکنه بدین محبت رخصت نمودم
تا دین خواب دیدم تحقیق بزرگ عجز گفت عجب
با این افلا میگوید تا بیکه بدین عام دارم با این مجلس
مقبول انوار منزه است شرف شرف از این
صفت امروز شرف شرف گفت شرف خدایا
اهل بیت از انکه مجلس مجید سینه بغیر از
خیال کرب فیض شریف بیاورد در محضوها
استدعا میکنم هر جمعه را فرارم فرما

آن روز بعضیهای بیرون و سر گذارهای غلبی که مناسبت
 حال و خیال من نبودند نزد یک عروب
 برخواستند برو خواهم کردم شب را با
 گفت نمیتوانم و غیره تا از جماعت رفت و من
 سالار است تا از اجتماع منوال بر صیه
 احوال کردم منوال نکرد و رفتن با خصوص
 عهد من غفلت از معاشرت با این گونه
 کرده ام خطریا معاشرت با این قسم مردم
 با کمال خوشی صحبت است خوردن و خوابیدن
 حیوانات با این خطریه غم کردم که یکی
 از این با این خطریه را در مصاحبت با این
 گونه مردم قرار دهم البته با این روز جمعه
 و ملاقات شخصی معصوم که از این صفت
 و مجلس بوضه متفقد و منتهی است از غفلی

معلوم است امروز خواب امده است و اتفاقا منتهی بخرج دارد
 بخرج رعد و اشکاف بیشتر شود خلع افروخته شد
 که چای نیامد و مرا با لطف که از دستم دیگر آمد
 کلام از نیامدن هفته سابق کرد گفت تا روز
 نیامد ترا می گویم که مرا با این بنویس خانه متعلق
 بشما و من دیگر از مجلسی تا به خواهم دارم
 نه جمعه شد بلکه اوقات دیگر مرا برادر از
 فراتر است امروز نیز بوضع آن روز مجلس را
 گرم کرد که این تاریخ گفت که هفته گفت
 که او تو خواهم که گاه تو صدام خلع بفرم من
 کرد عروب سخن مختصر رفیق من هفته
 بعد از گفتن با او بعد از نظر خوشی ادیب
 لیت نفس دان و در تاریخ دان قصه خوان
 پس از شش دان و عازان را عصبه

گفت این آقا بجای میروند و ما که معارف نمیکنند
 ما خ از قدم در صراط الله از کسی از کماله
 و مقامات و حالت محبت را باطنی که گفته
 عالمی اخلاق را شده امروز زرقرف او شده
 اظهار امتنان و تشکر کرده بآن بزرگوار
 از او پذیرائی کردم این شخصی نیز چون آن
 دیکر اهل محبت و عرف بود و مرا بجهت
 خوشگویی معنون نمود و مختلف تا یک ماه بکنو
 حوفا و خوفه نمود و بگذارد و بزرگوار
 گویا این شخصی نیز یکی تحصیل کرده و یک
 طور زینت شده و در پیش خف
 با هم میکردم که گریتم و بوی لطف آید
 انعامی و از مصاحبت آنها حظ آید
 از نیت مساعد معنون بوم که این فر

رفتار حمید ز دارم مدتی وضع این قسم گذشت
 یک شخصیکه اول آتش شده بود گفت جناب
 لا کوجه میان خودتان بر سر موقوف است
 و آن حال مدتی آنکه ما تمام سروریم اگر چه
 اسم بازید و آوردن باین عالمیکه با ما
 دارم غلط است و در محض نفس خوب
 بگویند این جناب عالی ما را راز از فرمایید
 گویم باین نیت صافم گفت این
 شخصی و آن کرد بیکل از آن بختورفا
 با غریب چون نگرداید و خجسته با صفا عالم
 این چهار است که بوسیل دارم
 مجموع را که وقت بیکار است
 از هیچ مانع و انجا شریف را بشمارید
 بران محضر و وضع همه مراجعت خواهد کرد

کرم چه به از این فرا داده شد و شوق شد نه
صبح جمعه اتفاق ششور رضی بیاغ رفیق این نه بر زرک بود
نه بر کوکب خلیع خوشی وضع و موافق سلفه ساخته شده بود
خدا ماندهای وسیع داشت میوه های خوب داشت
از نه شرم کماله بگونه و سطح بایع عمارت خفته
بود که بجای رخسارمان در داشت فصل بهار شکوفه ها
باز گلها را با از کلفه مو ابر رفیق داشت و تریخ
بارانی هم می شد این وضع در جوانی مثل خن
با قبول خلیع اثر داشت خاصه رفقای خوشی
صحت که بنیاست حکایتها سلفه العار شایع
از غایبه و لیخ نمیواند واقعا العار خواصه
و لیخ خاصه در فصل بهار در مثل هوای جوان
خلیع موثر و منط بود خصوص که سبب این و شغلا
زنده چون دختران کورانه خانه بزرگ است
بقوم اثر روز از نه جهت خلیع بر خن خوشی

و با عتر نفوس تازه برای درک جملگی روضه را بصفت
کردیم با اینکه فقر خوشی بایع بود درک جملگی روضه را
بوابله قد سیکه داشت ترجمه دادیم قرار شد
مازده به سایر رفقا را نیز در این بایع کنیم
تبت به را بنیال بجوم که آن زنده کرم که
داشت تدفین داشت الحق زنده که این است که
روم کرده محقق مازده بقیه فقط بزر
در این بایع بعمل آید هر توبه بستر از توبه سابق
دارا از پیرایه و محضات تا تا قیام تبت
نظمت به توبه بستر از توبه سابق محقق
این ششور رضی جان و محرم ارا را ندانند
شده نه عقال لب حرمانه که بکرم نه ششور
مانند بکرم و ارا را ندانند که احدی را نیاید براندا
اطلاع را بکرم این مطلع میگردد

بیس خوار این رفعا خلق الله با حقو مکیف که
 این من که این رفعا خلق الله با حقو مکیف که
 در این که ما شفق من این خوار فدا دار
 رفتن باین باغ و در بر تزیات دایره
 به عنوان دیر یا باز دیدل روز در خانه
 بعوم خادما اند و باین خیل طرف که عنوان
 با خط زنانه با هم نه بود آورد که از کت
 گفت زنی غش داد و گفت با کت بچه
 و رفتن باز کردم این طور نوشته بعب
 فرمایند بعوم من دختر یکی از اعیان
 این کلام بیدارم بمثل خنوم چیز دار
 نه برزه ام نه طربان و قمر در محلی را
 دیده و بنظر اول گرفتار شده تاکنون
 بر طور بدو صبر کجه تا کنونکه شرف به کت
 نایب از آنها شده و میگویم برای خدا

راضی شو مثل من دختر از غقت ملک معو
 من اگر چه قابل معوقت مثل حق جان را رسته
 نیم و کت در قابل کنیز توانم جواب
 فدا کار و زده تلف نامه با کت بچه
 من چون در این عالم با بعوم از غایت و فدا
 ر بکن از این شجره اند که صبر کن تا طم اند
 که این رفعا حمید را رسته و البته از این
 عوام با خبر با به تلف از این با خوا
 یکی از آنها را که آفتم از دیگران بعوم
 با کت با بعوم خواند و چنین گفت که
 من از برای مثل با جوان همه چیز نام
 این گونه و فایع فوق العله نیست خنوم
 میگویم تا در این عالم شسته و این گونه
 حنوم با ردا در کت تا میرا

بدو رخ را جلونم بار آورده من چون دفتر را
 کونته خانه نزدیک شده اید از این
 عوام بودی بستم خسته زنده حال توانم
 چه بگویم جواب بستم خانه جواب بلا بستم
 با نعم گفت نه چرا جواب لایم بستم جواب
 عاشقانه بنویسی و او را نخواه که تو قابل
 با او خوشی بگذران گفت تا مسدانه خسته
 حکم از کار منم گفت کمالی بستی بقدر
 خوانده دصغنه سواد دارم گفت با که صغنه
 بخوانم گفت خدمت بستم ایجاب را
 بخوانم قبول را مرحوم میرزا از سر از این
 در صورت عدم ممکن از نقد موجب
 و قابل جابزه مسدانه که بکنونم موجب
 باشد هم قابل غرضی از این کونته محبت

خدک میان خلع رد و در لکته افسر تو
 من بلد نیستم چیزی بنویس گفت من معصوم
 بنویس غرضی جوابی عاشقانه تر نیست
 دارد و خسته نوشته زور دیگر همان زن که
 آورده بگو اندک جواب بر در روز بعد
 میان زن آمد و شفاعت آورد که خانم
 خدمت را عوام امه با این منزله خلوت
 و خانه از سه کسی باشد خانم خسته از این
 مبادا که مطلع از آمدن او خدمت
 شو خلوتی را اگر درش از بیرون وادارم
 اطمینان را این کرده لوازم شرف آوردن
 خانم امیر کرد و باین زن و اطعمه گوشت
 تا با خانم باشد مرد که از شو خدمت کند
 از مکتوبات ممکن نیست زیرا اعیان خوانم

و بیشتر را بر منقص خواهم کرد و یک ساعت در خانه
 بمانم از آن و ایوسته نه من بعد از کفنه بگویم
 امشب ریش را بجا بر برای بعضی مطالب بگذارم
 بمن از خبر خواهم آمد و در آن مطلقه طول کشد
 و شب این با آنخواه بر آنست و اندن خ
 مانند روزی نباشد منظر تو بایست که
 مرا بد خلع خوشگل ببالد که از خانه برون
 در نظر خدی طوه کرد عمده محبت این
 خنجر خیال منم زنی ندیده بگویم
 و خیال منم خندان تو تو از آنست
 بنار مغالنه و تعاسقه که شکسته چنزل
 بدیده بگویم در مقامیکه لازم بیو چنزل بگویم
 ام منوا و از زبان من مغالنه صورت جواب
 میفست اول در دو با و کلمه خام خنجر خدی

بار آمده ام و فعل و احوال از خبر خواهم زد تا من
 حلال نشیند خوب است مرا و کلیل کینه
 تا را خنجر حلال کنم که از این کلام
 مشتمل بر اولی افز و کلیل که در شرط جواب
 ای بقبول را بکنفر خواهم که بگویم معلوم
 شد و بخواست زنی را آن حالیکه خن
 دانه از دین این زن خوشگل که ماف
 جیمو را افزه بگو که و کلیل او کوفتی
 ای و قبول را خوانده صدت کالیم
 آنست خدی خوش لذت صبح بلفظنه جواب
 فیت که آنست لذت صفت خام دارم
 انبه اصول بدو رخ قبول نمیکند که خن
 بلع با تا راه نمردم و جعفر را طالع افز
 قبول کرد تغایر من بر منیکه بگویم

در منقص
 بگویم
 نقد

خان شریف برد مندرجا بهیسی تفصیل یک
 خان در خان به و ناسه نامیده اغالب
 بهیسا خلوت مذکور خانه از خان بنوعی
 یک روز باز بار قفا بیان رخ رفتم
 بنامه بایم و شاعت غروب مانده یکی از قفا
 صهای رفتی که منم گفتم و قتر صفای باغ
 حال است از آن گذشته بار قفا رفت
 بنامه گفت که از آن دارم که ملا با
 بروم گفتم که کار لازم تر از رسول بار قفا
 دیگری گفت که باید بر شو منم مندا
 کار نیکنه بشوانه ترک کند منم
 حالت جوانی و بی ترسبی بای منم
 ضامن کار لازم ایامه سوار از اصرار
 نسازد کند گفت همان رفیقک
 پاپی نوی گفت که آن آن رفیق

در سال مثلاً بطریق قلب بود که و شکر
 میل قندی نزد یک مردن منم منده بار
 ضم حال که بهم خود که منم مایوسی شتر غم
 پیش جمیع طبعهای که معالجه کرد چاره
 منم معالجه ز ناسه فائده نکرده که منم
 گفت که روز روز و زنده تر شد فلان
 طبیب را این طبیب بفرس حکیمهای
 که و در جمع اعیان بود ملاهای که نکرده افت
 و تندی منم معالجه بود که منم معالجه
 که بود منم نکرده علاج آورد گفت
 منم یک نکرده منم دارم که نکرده خود
 بسا و خوف و آلا دیلا از منم کاران منم
 گفتم بفرما که منم گفت منم علامی برای
 این منم غذا بخور و در شراب منم

۲۰
 روزی
 خنده
 و منم
 منم

در خانواده ما با هم بر سر آب نشسته بر در حبه جایی آوردن
 بر آب خونون یکدفعه صد از مرد و زن بلند شد
 که بر آب نخو و یعنی می بیناه بند امیریم مادر آب
 این ترغوف خنواں بیجا ما انکه در حالت
 جان کنده بود و صد این در فر آمد بعد ای
 ضعیف گفت من بر آب نخورم راضی مردن
 هم در آب نخورم حکم گفت که می دانم
 گویم شما را که تو معالجه می خواهی این است
 و برخواست تر خنیز روز از تر گفت که ای
 اما مردن ظاهر شده مادر بر آمد ای
 که اولادش می خورد و او است محبت مادری
 خاصه که اولادش می خورد با آن نسبت
 و با حق گفت اما آن بچه ام از دستم می روف
 بر از خد افکار بکنه خنیه می دانم که بچه را
 دارم چاک بکنه که می شنید مادر حکم

حالا می دانم که بر آب است که راضی مردن
 حکم می خواهم دست معالجه بزنم بیره زن
 الباقی گفت که از ملاقات استغناء کنه
 ساید با آن جان جانیز اننه که گفت
 نقشه مهر است استغناء از انسته ^{مقصود} _{باین}
 اگر می روف بر حسب حکم فلان طبیب علاجش می روف
 بر آب می دانم که تو نخو و خواهم مرد
 و تو نخو و خوب خواهم که اما جانیز
 بر از او بر آب خونون ماته می شنید
 که این حکم با آن هم صادق است می شنید
 که او علاج می روف بر آب دالت جانیز
 آن جوابا بجهت می که عکس از این معالجه
 کرده حکم را حاضر کردم با آن تفصیل
 رفیق ما می توانست از بر بار تر روف

از یکی از ملائکه که رفیق نامیده او بگوید از او نقل شد
 میکرد و نماز جماعت را با او میخواند الله عاذاً
 که بعد از نماز خود را برفیق بیاورد
 ز رفیق آوردند تفصیل را عرض کردم
 فرمودند لا رخصه نقدی بسیار خوب است
 اما هر چیزی را عملی دانستند فلان ملک حاذق
 و متدین است و ششکه بطهران آمد
 کرد با آن ملا که خور را با هم بخورند
 رفیق ما نماز را نه را که او نه که
 با هم میخواندند ملا که خور را
 گفت من نمیگویم همان که ملا را
 حرام گوید مگر واجب کرده
 اگر بخورند در قیامت مؤافند
 خوف خواهر است غرض خواهر شوهر

تمکین کرد و عمو را به بیعت کند
 نمائند است بخود روز بروز حالتی رو بخورد
 نه تا پس از خنده ماه رمضان بالمره دفع
 باز بر نفسی در ذکر نشسته حال که خوب
 شده ام دیگر این که را اجرا بخورم
 اگر بر از ذکر کرد خنده روز گذشت
 باز در نفس عمو کرد حکم را آورد گفت
 لا رخصه ملا با به مذموم طبعت با این کار
 بکنند و الا بگویند میگویند که دیگر این
 دو آیه علاج نخواهد کرد لکن تمکین
 کرد ملا صبح و عصر با این نجس را
 بخورد بدین محبت باید
 من اگر صبر با این تفاهل بکنم
 مضطرب شده ام و دیگر بجای

با این تفصیل های عرف بنویس و بنویس و بنویس
 چند بار این اتفاق افتاد این تحقی از همه
 شش و خونی صحبت تر بود و بواسطه رفتن او
 عیسی منقش منزه بود که لقمه ایان گمان
 که امان بگویند همراه بیا زنده در باغ بخور
 عیسی ما را از منقش منقش گفت عیسی
 حضور گمان نمی کسی بخورم هرگز نخوا
 شد که لقمه ای از آنکه علم حاذق شده
 مگر کرد و ملا ایضا کردند و دیگر را هم
 منکر منقش خواهد شد خوردن
 حضور من بلکه حضور ملا ایضا عیسی
 رفیق زیز با رفیقش با برادر من و قفا
 قبول کرد از امروز دیگر هر وقت بیای
 میریم بنشین ما را ببین را همراه آورد

و حضور ما بنویس این مطلب را هم می سازند
 که اگر از دیدن یا شنیدن چیزی وقت علم در
 بنویس که اگر را آورد یا شنیده و حقیق
 را این بنویس در هر وقت که از حضور
 رفتن بود و بنویس بهر آمدن که رفت
 از آنجا که معلوم بود و بنویس که از حضور
 این است که با اندک بنویس و دیگر
 بهر مثل این بود که اگر دیده باشد
 مردم از آنجا وقت دانسته و کلمه مجله
 بهر نه و عیسی بنویس مردم از پیش
 الله الله میرفتند و با الله حرف نمیزدند
 پدر من را مقدس با آورد و بنویس فائده
 مانع بود نه پیش ملا و غیره ملا با ای حال
 معلوم است خبری که در از تراب و تراب خوار

بایم و صفت دالته با هم در اوله این رفیق که مفتی
 جوته روز بایتر در حضور خیرات خوف
 لکم التوفیق تراکلی شه در ترعت
 مقدسه حضور در مجلس کرامت حوام کشته
 و از مجالست با تراخوان ترشده حتی
 حواس سلامه و امید است نیا
 تراخوان را داد ما و نیا و صلوات کرد
 نیا به خوشتر کرد جنتی همی است که
 لکم قبح تراک خون از نظیر و
 و منه ابا الحفی شبل تراک خون
 ملوک و سایر قبا و نهضات
 همی مالدارانه مدخ باین منوال
 کدلت ایوفی شبل بدل در دشم
 تو یا لیکن طول کشید آنچه معا به

کردم ترند و تر با کمره قطع نشد این ناخوش
 مرا از همه کار باز داشت حتی سیران با رفقا
 که این بیشتر انساب و کجور خسته بود رفقا
 نیز خیل و کجور بودند ملک با رفقا در دل
 میگردم و میگفتم که من دیگر مردی هستم
 این ناخوش مرا خواهم کشت ملک ل
 بیشتر ملوک و اخوند بر این کار
 رفقا کشته تا پیش من حکمها معا به
 کرد فلان حکم خوب خونان را
 با دلتان به من خوب حکم
 معا به این غریب از او دیدم
 من اگر چه مایوس بودم و که کفر
 چه ضرر داشت فحوا با رفقا بمجلس حکم

نه چ مال کردم حکم گفت محکم جمعیت است انقور که
 باید وقت کنی عملی نیست فردا این از محکم
 خود مرا که نادر است و از سر کنم و دستور العمل
 به فردا حکم اندر بنفش و زبان در دهان
 بکم زد که گفت اینها جلها نمک شده تبو
 بر سر معالجه یک که را شرح دارم
 گفت این معالجهها بدینگونه و که فعلا دیگر
 بکار نماند نه علاج لا فعلا منصرف بخوردن
 شراب گفته است دست از سر بر داشته
 البته شراب خون و رقیق دانستم
 خندان و خشنی که قبل از آن نکرده ام
 تو بیشتر بود و این کلام را از حکم مرشدیم
 ملا بنفش آنها قناعه غنیمت دردم باز
 قدر و حقت کوه و کوه که علاج دیگری

نیتان بیا به یونان که گفت علاج منقو
 شراب است کوه مریدان از ملا استقامت
 که گفت خمار را استقامت کرده جواب
 موافق قول حکم شده دست بکار
 زدم پس از خنده ل معالجه در دلد
 دست از ما برداشت و که مادر است
 از شراب بر نه از آن محقق غنیمت
 خواص شراب را ام الخدایت فرمود
 و صحر فرمود در وقت بقیه معالجه
 بزرگ شراب از شراب است که صد انشا
 بزرگ شراب از شراب و عقاب الله
 بیشتر از شراب است و که بقدر مکه است
 از شراب شده و اهتمام در اجتناب

از تراب بجملامه از معاصم دیگر نشسته
 عفت این است که تراست فقاخ را معاصم
 ما شدم کنی از فاق منجا هر فاق کرد
 لکم با بر ساز و خواننده نیز در میان آمد
 حالت فاقها که بمنزل من آمده اند ام
 معلوم است که از حنده را معوضه کنه
 از عفاف و فاقها را معوضه کنه و من
 عشی نه از عاقبت مال و دولت منته
 خفا که عاقبت دولت دیگران
 یک شبی سردمدار محله بیستی من آمد و گفت
 حاجی نداده پیر تو خیل من حق دارد
 و من در اعانت حقوق تو را خیل محکم ام
 و الا ما مال بایه مگر کبسی دار و غه و کددا

الله با کرم و بول زینما از تو کشته با شسته
 رایت شکار از تو منم روزه و به شسته نبرد
 که فدا او دار و غه من و تو و مگر خواننده
 نور الکره من بر دفعه یک سوره نکره
 حال اندم بنو جبره بر که در کار از دست
 در رفته خود را از تو بعهده ام ای عفا
 چیست که میگوئی مرا بکره من نه من بکره
 بر آری به بجه عفت گفت رای الله
 همیش محله را از تو ساز و خواننده که دارم
 همیش حنده من او را تو بیا صبر دارد
 حنده تراست ای عفا از دهن تو یادا
 که الله الله نیست که شک آن نیست
 نگاه بگفت من بکنه گفت بیا خوب
 ما رفیق اما خواند

این کلمه را گفته و رفتیم تا آن خوفناک را که
گفته است تا بگویم چندی که شد یک
جمله را که چندی که تو از خانه ها سو
نوازم میمانم قول علیتر بودم یک دفعه
سوسه تو از لبت بام یا پس آمده
در کوچه را باز که جمعیم از کوچه
نخانه رختنه با طاق وارد شده
گفته حاجت زاده شب بخیر بفرماید
که فدای شما را خواسته چندی تو بفرماید
چسبیده به تو نور گرفته چندی
الها جمله را از سینه و بیانه
و غیره برداشته راه افتادیم
مرا هم نادر کوچه آوردند سردار

که از آن دم در اندک بهیوم که در گفت
ما حاجت زاده احوال را بطور تفت
دادم دیگر بایک جزئی از آن گشت
گویم تا بگویم قدری بیشتر بیا که حرف
دارم نزد یک ساند گویم اما آن مرا متفق
نکن و این شر را بنویسم اما آن کافر هم بر من
نگوید نه که گفتم گفت یا آمده ام
تو از خفتو منفر و به دادم خفوات را
روانه گردانم همه سردار تر در
آمد گفت مطلق دستکرت نه
حال بایه در ماه منفر بگو فدای منفر
سردار و غه منفر غنچه بهیوم تا التوفیق بنوالی
خوش بگذران و الا این اثری است و ای کمال

فرار داده و ما را نه معین شد کمال التوفیق
عین ملک که لذت یک شب باز مجلس
داریم نصف شب یکدفعه تحقیر طلاه منزل
و انوار طاق شد ز یاد خلق ملک شد
گویم در بنای بنو این کار با او همیای
کنت زدن شد هم رفیق در این ملک
گفت با ادب بابش این خانه ملک
خوش نگاه کردم در این خوشی است
بر خواسته نظم کرد و گویم لا خوش آمد
نه منزل متعلق بخوان است
منم در خوانم السلامه بفرما شد
گفت عین کار را ناقص نمیکردن
این را گفت و رفت

بر قفا گویم مغرای کار را انصافم که گفته معز این
که معلوم است خورشید داد که بداند
من از کار با با خیرم و مطهر بگویم که عالم
چه با هم کرد گفته فرد انصاف که انصاف
و ملک و تفرقه معذرت میهمان بر ندهد گفته
و بیگس را فردا ارسال دایم عین و نوش
ما روز روز در رفتی و فرج در راه در دل شدیم
هم فتنه خوف بول فرج می کرد که زیر
بار کار نرفتم بلی قمار که از کوچه از آن
بزم می آمد در ملک بر ناک گفته ت از
بلی با بر رفق گویم عالم به خوف و کمال
مصدع شد عارفی شد بدی عجب
دیگر مثل جان نکردم این خوشی با
چون عجب جان و بزم

این هم لطیف بود از خداوند والا بر فواید نامشخص
و حق و نفیست در این عالم که هر دو وضع
و حال حس بود و اگر در اول مایه ترا نزد
علاء و اعدا و ملکه قاطبه مردم از اعتبار
انداختن بیشتر ادا نمیدادند مقدس در دست نبود
حاکم مدد فائق فاجره در دست نه م
نوم اموال و بنفصان که داشت
محبت واضح است فرصت سحر که
بامور از دست رفتن و طعن حیره و تبارک را
بنا کرد و اگر آدم آتیه که مانع بود از موافقت
و رسیده که تا کرد معلوم است غالب
مشغله و دلتان کمال ارباب نفع و
هر چه دلتان خواست کرد متعاقب املاک
مال الا با عا را خویش رعیت حق ارباب را
در دست نداد مبالغه در حفظ و ابلال

ملک گویند که اگر دلاک خواب است خج
روز روز از دست دختل کم بگویند ملتفت
نه هم کار از دست رفتن چیزی از خانه
روز که آتی بنفسم عیال از رول نفعی
عنه چیزی بنفسم نوکر و کس غلب
درنده مدافع و شکله از حق بود
بنفسم که در روز بیرون جوت
عزت در دست نه عینه از نیرام
در راه غدا کار کرده بود که بنایستی
نه مایه نام تویم یک مبی را به انکه
کمر راستی کنه حق و کمال اسلام که
این چه وضو است که نه پیه اگر دم نه
مدل بود بقول صاحب اعتبار است
مملکات و اجموع خلق چنانکه دفعه

باین روز انعام مال فقر حال فقر اعتبار
 رفتن چیزهای نامیده که بامره نامیده
 که انوشیرفی این می غفلتی بود که مرا
 گرفتند آه این خاک می بود بر سرم
 رستم مگر به رسم هر روز و شب مرا از
 ایمنه روزی زنده شد نه مگر حالت کسرا
 که تبیب رفتی تا اهل بروز فراموش
 نام نشد نه روز و شب مرا خسته
 غنای رفیقتی تا نه که نگر
 مگر مگر راضی در مرضی مونس عین
 تکلیف پیرمان بعد از مری
 الواط صومعه کار مختلف و عنوانهای
 دسینه و نور اخوانه گرفت و نور
 خدای خواننده داد و با بیا بیا نیک

که هودا بنیاد خدیو میراث نورانی
 کار با این است و امید از نه و غایت
 میکنند که هر یک از کارهای گفته اتو قن
 و اخوانه که از آنست و اگر رو با نداشتی
 روز از آن بر خواننده کرد در زندانها
 در نه نور و نه دانتان بنقر و امهادار
 که فلک را بر اهرام هر گشته از آنست و اخوان
 بنزد و با هیچ حال خود گریست عیال خد
 که از اتو قن که شغل این کار باشد
 معلوم بخیر اعصاب منیر و خوف از خوف
 نمره و مختلف حال منیر و در یافتن که
 مختلف حال غفوسه و این است که کمال
 خود گریه میکنم رفتن کعبه در کمال سرعت
 نزد من آمده گفت ؟ چرا گریه میکنی

چرا میخواهی چرا رفقای جانیت را نیستند و در دل
 جوایبی الهی از تو رفتن با حیت الهی گفتند نگاه کن
 خازن خزان کار است مرا بخوبی بدان تو را است
 نفسی با ما حال و قدر آن نیست که بمنزله است
 کن و در دل با ما در دایم بگذار از دل
 با ما میدانی بگو فکر در دل بکن گفت
 از خیزش دست و پا بکنید چه بپوش
 خفوت در دعا فکرتن فکر کن به بین
 چه با به کرد یکدفعه خفوت را جمع آوردن
 کرد و نجوای زده کلمه کور شده نشسته
 گریه کردن کار پیره از نهاد است با به
 کامل کرد ضمیر را بر جایش را بکسر نفع
 خداوند مدد بان است ما به توکل بخدا
 کرد و دست به ایمان الهی نهاد از د

داخلی نیست بر کرده با سپهر ضلالت اگر در که است
 رفته سوا که الله است و روح کجاست به تقیض حال
 این بخش نور رفیق که مرا با این روز بیدار
 از تو که با یکی و نو که نذر بپوشه و از دیر بار
 مانه بنویسم و بالنبی و نور بپوشه خوانسته به
 و با نیکو کلمه عجب حق محمدان را در ابر با آورد
 با این نان و غلت زاده الله که در این مدت نباه
 در امتحان کرده بگذار به بپا به بنویس کشفه لا ایمان
 ما کو تا ننگ دریم بکنایه مات زده تا طراصه بگر
 تا رانسته کردیم منتف زنده به نگر با ایمان
 رفقه حنده ما به بعضی چیز از این اقیانان
 عفی کردیم فحش شکریم ما کو تا ننگ دریم
 بر می کرد به خفوتان بخفوتان کردیم
 ما بعضی ننگ دریم کلمه خود بکنایه بکنایه

فکر آینه را بایه کرد کفشه آینه از ما بر آید
 بجان خاف و دست داریم کف آید اول با نفس
 از حال این رفقا بایه کرد کفشه آینه آینه بایه
 نفس کشیده و اصل و نسب و نسل و کار
 و حالت این ابراهیم است و البته
 شفق کرده میانه ام بر حالت عرضی کردن
 ندانیم اگر سیر داریم عرضی کشیم کفر
 کمال سیر را داریم و مخصوصا میخوانم
 در سینه آینه میانه بگو سینه
 اسم این شفا از این قرار است
 میرزا جبار حاج محمد عطا خان شیخ فاضل
 غفور ملک محمد آقا میرزا جبار پداری
 از اوطاق تبار بعد پداری مدد کاغذ نامه
 کرد که پداری آنچه دانسته باد صلح کشف

بهر دست نواز ملاعرب نه بدو انهم خود اد نام احوال
 بهر در انقوف کرد باج و در نه را حرم کرد
 اوطاق حرمی را کفشه برده سال نام
 ضعیف هر که که که آید و ریش نه
 با بغیر از اعیان را بر میانه اگر دینزه که جز
 محال آینه است از این صفت آینه عاقل از او
 میگرد نه صبر نه که میگرد حاج محمد
 در دستگاه لایان و کالت میگرد بنابر کاغذ ساز
 کوار در کفشه شمع نه محبوس بعد بوی ساطع
 آینه بامیرزا جبار خصوصیت داشت
 طبع او را پیش کفشه فست
 عطا خان پداری از جانب حکام نایب
 الحکومه بغیر ملک بیوا و مدد امول لاکل
 برای او کوار و حکام توکل کار میگرد
 یکی و یار میگویند بغیر جمال روانی که

بر وجه معلوم باقی آورد آنچه داشت بنده راجع عده
 نیز ماکر که بقیه هم صرف برز که ناکد آ
 بیخ فاضل بر ملا فلان شعبه که در یکی مرد
 خود و محل اعیان میوای لا زاده بر سر لا زاده
 بنجل مغول برز که شسته بول لازم است
 بنده بر سر لا زاده دارنده از مردم میفرست
 و خرج میگردانید یکی مرد نه نواد داشت
 که با بر بنفشه نه مردم دل خول از
 او داشت که با نواد علمس گفته
 خرم که داشت و که گویا را میگرد
 و معلوم بنحو از کباب است میگوشت
 یکی از در دبا معوف را که فانه
 یکی از اعیان را زده بود که فله
 بر آں گرفتنی اها میروقه غنچه
 میگرد نه گفت اموال در فانه

لا زاده معمول است البار از خانه کسی بیرون
 آورد نه معلوم که در خانه با بعضی درز
 رفیق و همکار است ما خرام بدین می آید
 نگرد نه و که در آن نگر نتوانست بانه
 باین نگر اند غفور یک مراف بنف
 باد بوان معامله داشت با مردم خیل
 به الصافی میگرد در گویا بول غلب زاده
 در مقام نفیس براده نه معلوم که غفور یک
 دستیار دارد و که غلب منیر
 کوکبار که که داشت طلوع منیر
 دشتی را خواسته بر نه بنف و اطه
 نگرد نه و در جس بود شفاعت بنف
 حشار لا از اهل تبریز است در اینجا خونی
 کرده فرار غود اتفاقا باین نگر آید

خانه کرانه کرده خانه عفوالباب کا دم
 انکه لازم نبود از راه و سبزه خوانند
 و جنبه همکار در خانه هم یک عدد او دارد
 و در دو اردو گرفته قرار داد که متوفی خانه
 و یک نیکه خانه او مرشد فوت خانه او
 محل عیش و قمار اغلب مردم از اعمال
 و غیر اعتدال است این خانه اطفالی
 زید دارد و اطلاق و توازن آن بر حسب
 شأن و ادب است هر کس صیرا
 طالب باشد همداست تمام کار
 در این خانه بنظم و ترتیب میگذرد
 مردم در این خانه کپولها را ترافضی
 میکنند تمام بکس او داخل می شود
 خاصه پول قمار هم چیز است
 مگر پول فرضی میدهد بفقیری

تومان یک روز و تومان شش ماه معلوم
 میکند و این شش ماهی که میان آنها
 رفیق است نه عمده کارشان این
 که مثل کارهای ~~مختلف~~ بر پیشه است
 هر کس مدام آورده تا نامی کنند
 چنانکه با یک بعضیکه مناسب حالشان
 بخور می کردند و کرده آینه کردند
 این خانه عفوالباب که خور الزام
 بود و عاشق را دم دادند جنبه ای
 خانه همکار است این که باید داد
 بکس او رفتن این بقتولها متعلقه بود
 از کار و شغل و تمام عبت داد
 در معاملات با خسته با طرف مقابل
 یکدفعه راده قران گرفته و خدای

خنک کار کرده اند که نفس جزاات بخیر را
 حاصل از در و فلا کار کنند که از دست این
 ضلای تو به بخور کم دست در دکنه عجب
 نفعان بخت صد تن این بیدار دی
 بفکر فردی که لا بوضع خوشی آن آدمی
 از خبر بخوانند داشت در اعصاب و متاع
 ای باب عداوت این خواهی
 این ای بر یک بیکان مجسمه هزار
 قلم ای باب — بر این خوانند قلم آورد
 و باده رسوای نام خوانند که را خوب
 دست بدافش بر خیر متفق رفیق دارم
 نرزم اما از انوش و مرا از غیب آناه
 و حکوم خلدی کرده بعد سر و تنی زشته

بدوم و خجالت میکشیدم و یکبار هم از آن
 پند به روی او در صورت مالیده بیانه می
 زدن و تنش را بوسه عذر تقصیر خواستم
 گفت نه زنه خسته بمنزله بیدار توتم و تو
 از تو دارم هر وقت از خنده کار بر آید
 در حق تو مضائقه دارم که لاج عالم را
 بر این کلمه گفت به اطلاع منم
 و که چون شمع بکار خمد بیدار کرد
 نفعیت بخیر صبی میزد تا وقتیکه خوش
 سر بخور و التماس کوی کجرف خیر خواه
 خواهد داد بدین صفت نزد تو نیاید
 در نصیحت باز نکرده ام از آنکه که خفت
 عجب نفا به معایب کرده و مقام اصلاح
 برآمده است

گویم نوامیه جاریه چند گفت فرزند هر چه پدر
 میگویم تا بگویم نیکتر این او مالک دست از برت
 برخواستند داشت و با این که مبارکه کنی
 این فعلاً اصلاح نخواهم شد گویم سوخو
 گفت لاخیر گویم بکنی سوخو گفت فرزند
 بشنوی سوخو که انت تو میطبی حج
 بنویزم است و دیگر نامه نزدی
 و عا و سوخو معتبر نخواهد شد از این
 و گفته شد فعلاً برای اصلاح امور
 باید بکنی بکنی بهتر از این سوخو که ام
 سفارش که هم تعلیف و عرا دارا
 گفته هم معتبر شده در نیم تر این
 این الواط از نو رفع خواهد شد
 گویم به صدق الشریعه باید با حق میگویم

وای بابی وضع حاله و اغناشی امور که در این
 چند سال دست داده چگونه میخوانم سوخو باین
 دراز بگویم حسن ناکون سوخو بیج سوخو کرده ام
 این سوخو اول سوخو خواهد بود و از سوخو و سوخو
 این سوخو جزا میگویند گفت اما در باب امور
 من با انکه بیرو از کار انکه ام وای خفی وای
 باید رفت و سوخو در جواب این سوخو
 سوخو رسیده که باید تر از این گرفته
 سوخو سوخو دانستم از عهد بهر ایا
 اما گفت اول سوخو سوخو بکنی سوخو سوخو
 سوخو سوخو اول سوخو سوخو سوخو سوخو
 سوخو اول سوخو سوخو سوخو سوخو سوخو
 این سوخو سوخو سوخو سوخو سوخو سوخو
 سوخو سوخو سوخو سوخو سوخو سوخو سوخو

هر قدر بخوانی کج میز تو ای زخمی هست
 حال حواله قدرت و قدرت باز داشت
 تفاوت میکند بر خلاف زبان بیری
 که فوا کلیل رفته و خیل غنث میکند
 من در پیران کج میز فته ام می دانم
 زکات ای راه با کف پی بر می کند
 از این انکوشه نور بار و حج
 بر چه باز هست بانه اجری بستر
 رانم و ام اند جانی مدحی فردی
 خیز روز خیل پیر خیزانده بغو و کف
 تو بامدم اندک دار و عرف از تو
 فلان کسی همه و وصیت کج کرد
 خواهم دارم ای حبه ابرار خیری
 و حق تحقیق کردم بدیگر داده بغو

ای ما در میان حبه فروشی ادم خویشت
 مگر مکه میز فته راه و پاه را خوب بلد است
 خیل زلف است می اند چه بام کرد فرار
 میهم همراه تو بانه عکاس می کند تو هم عکاس
 لازم دارم او اگر همراه تو بانه بنویس خواه
 که زلف و زلف خیل کس خواه
 همه توجع دیده که جواد ادم
 ملازم که کار کج را بجای بر برده
 روانه که تفصیل ای نور ادر جلی
 خواهم نوشت رفقای سه خیل نیک
 رند از لوده و انکاس فراوان آورده که نو
 موقوف شده اند و محفوظ می کنند

جابر شیه از راه جمل مراجعت نموده عیبات
 عالمان را زاری کرده و از تمام اعمال
 شنیعه توبه واقع کرده و دست بدقت
 عهد کرده که دیگر پیرامون اعمال سابقه
 نگذارد اما کسی تقدش نه و معمم شده
 بوطی مراجعت کردم رسوم و عرفان
 دید و باز در تمام مقول لب
 و کار شدم قایم بر خوب و امداد
 مواظبت کرده و در خصوص بیوم بانی
 خوب از عهد بر فراهم دیگر از ملوک
 اجتناب میکردم چه جان حرمه
 لطف خداوندی شامل حال شده و از
 زمانه نه قید از فوق العاده کردم

املاک بیشتر از اول تجارت و از تر
 از نخستین به اعتبار فوق العاده
 حمل المانت خلق و رجوع مردم
 مخفی خلیع معتبر و صاحب دولت

در میان سبب آمدن بطران
 مقتدر لازم است مختصراً از حال
 و اطلاق و عادات خوان بدو
 انوقت بر سر مطلب برویم
 زن را از شوهر خود برگرفت بلکه نوع
 دیگر و شبیه با فاشانه در کمال فقر
 فقره القلبیه و در رشته فاد
 رفیق القلب

در بیان سبب این بطران و وقایع که نادر و بطران
واقع شده مقدمه قدر از حالت نوان
و عفا به الله مکتوب و لطیف این مقدمه بدانان
انتهای معلوم خواهد شد منتهی در مقام شرح
حالت نوان و عادات و اطوار و عفا به
الله بطور تفصیل بنویسند زیرا که حالات و عادات
حکایات کبره لازم دانند و سبب
انقدر و ممکن بود نوشته شد محتوای از باب
مقدمه منسوب زن را از جنس بشری و در
قدر زور و قدرت و عفا به الله نیز آنکه زن را
دگر از این که گنیم زن در دنیا و قتل
ضمیمه القتل است و در عاف و قتل
رفیق القتل است زن و بود و نهایی
و مجال و قابل مقصود باشد بهنگامی که
تغنی شد و جنبه ای که گنیم و دگر از خطی که
از زن باید برود از این زن نخواهد بود

خاصه پس از زایدین گفته شد از عجايب عشق و نور
بزن و ارادت اولاد بیه و گنیم و نور نوشته
بعد در غایت انقدر غایت نور و نور که بزم
رافضه ام دیگر مکتوب پس از فراغ از مقام
باعتبار اگر چه نوان عفا به الله همان وقت
طلاق می شد و گنیم و عفا به الله همان
از زن تغنی از این حکایات و امثال بسیار
باین تفصیل از این تفصیل نوشته شد به عبارت
بازن حکایات زن و عفا به الله و عفا به الله
تا عفا به الله است چنانکه گفته شد فاذا بلغت
الطلاق و عفا به الله و از البغث از بعضی و عفا به الله
و البغث و از البغث عفا به الله و عفا به الله
و از البغث عفا به الله و عفا به الله و از البغث
بعضی و عفا به الله و عفا به الله و عفا به الله

خفتن مرد با زنی که خویش علاقه داشته باشد
 پیش از عهد سال رغبت با او نتواند بکند
 دیگر چگونه مرد را که که خلع از سلفه
 باشد و نه بوی بکمال داشته باشد و در
 زنی بر زنی دیگر داشته باشد تا اینجا یا لام
 با زنی سر داشته باشد اما زن ارضه دهانه
 شوهر عمری بعد بر سر معتقد است که هیچ
 چیزش با نیت اول عوضی که ۱۲ سال داشته
 فرو نگذرد بلکه چون و چاشنی بیشتر از آنوقت
 سه و شوقی که شوهر با او همان رفتار
 نباشد و سر را بکند و همان محبت و لب
 عوض داشته داشته باشد و واقعا این
 این طور باشد نه تصنیفاً آن عواست
 دخترات و المان در دو روزش و شوق محبت
 نیت اول عوضی که با کربو میبرد در سال
 صد و پنجاهم میباید صد در صد علاقه ^{میکنند}

میکنند برین عهد صفت که در زن شرط حسن است
 داشت مرد از زنی اگر بر سر از زنکه دارایی
 آن عهد صفت است که چگونه است نشانه ۱۲
 خلع خوشگل است میگوید خوشگل را غنایم
 از این عهد صفت بد نیست روز میماند
 حاجت است بخانه مرا از جمله صفتها که برای
 شوهر زنی میکنند میگوید امروز خبر میمان آن
 بنیاه زن انگشت تا بوم از آن بر سر نه
 این زن باین خوشگل گشت میگوید صفت
 یا فلان حوسه میگفت امروز هر چه نگاه
 گویم بکنو بخوبی نوتندیم هر کدام از آنها
 صد عهد دارند ما با هم هر چه نگاه کرد
 غیر از تو ندیدم البته خانه میروم یک قدر
 اسفند و در کن دیدم نام همسان نبودند
 البته نظرت خوانند

از کلمات نه در آن گرفته می‌شود و یکی
را از دقت که آمده است در آن خود
یقیناً می‌رود نه از فلان زوایا خود
انفرد بیاگر با عقل یکی از عجایب حال دنیا
این است که اگر صد نوبت در محلی جمع شود
بسیار خوف می‌زنند باین و هر یک حرفهای
آن نفوذ و نور آتیا مانده و فقط کرده
تمام خصوصیات آن ۴۹ نور از نظر و لباس
و زینت و حرکت و سکون در نظر است
زن اگر علامه در و عالم بجم اخلاق
و دارا از اخلاق و انبیا بسیار عاقل
و قشکه بود و بر سرش آمد سکون و قناری
چون زن بجم عامه ناخوب بخلق
بست زدن بجم اصل است بجم تفاوت

زن بجز که معتقد است که اهل عالم با و بگویند این
طور نیست و بر این بدین الیاف بر این آفتاب
کنند بلکه خلاف معتقدی را احسن کنند حال
از عقیده این کرد بجم و وفای و حق
و حله زن ضرب المثل و کتابها در این باب
ست اما عقاید و عادات زنانه
از عقیده بیان تمام آنها صلی محال است
بر آمدن زیرا که ممکن است هر یک از هر محله
هر کس به هر خانه هر طایفه هر خانواده
ملک به هر شرف عادی علاقه و عقیده و در محله
مستقل دارند و در آنقدر که اطلاع بیهوده ام
می‌شود البته اعظم تقیای و عواکه آنها عقیده
و عود کرده نامردن و بعد از مردن تا بترتیب
نمی‌کنند باین عقیده و عادات آنها در باب
و در فکر که نور بر این بیهوده و در

زنند در انجام طبعه طالع و حاجات کار را عموم دارند
 و که بعضی طالع کار را مخصوص بان طلب
 نیز دارند طریقه که بان بعضی مکتبه غایب
 بر آورده خواهد شد بانه قال گوئی است
 شد چهارشنبه آخر صوف که چهارشنبه سوری مکتبه
 و شب چهارشنبه آخر سال است فروغ
 سر چهار راه مکتبه از کفیلوز در مکتبه است
 و میفرزند بنیاب بعضی مکتبه براندن
 حاجت و بر نیامدن آن را و پنجمی وقوع
 واقعه را که در خاطر گرفته اند و عدم وقوع
 آن مثلا فلان دختر این روز را شوهر مکتبه
 بانه یا تو سرم مثلا از آن گرفته یا نه
 و امثال این از آنها قول قال گریه را
 که حضور اولاد بابر میدانند و بجا می
 معوضه و در خانه فرزند میزنند که قال
 میگویم که کج میگویم سر نوشت معلوم است

حکمت میگویند و منزل میدانند و اگر کسی بگوید این دروغ است
 یا غیر مکتبه اصلی نام دارد یا هیچ چیز اعتدال ندارد
 تا آن دایره و ششگانه یک از این است از آنکه خانه مکتبه
 سکون و دختر تمام طاعت نماید نفی مجری را
 میگویند و در برده با او حوائج نکوال مکتبه
 چون یکی از چهارم قال گریه است این
 خنده طریقه دارند یکی گریه گویند که گریه
 مقوله بعضی در زیاده نوزاد از کوفته اند
 شده بانه و یا خود کار دیار شوند بانه
 از دل زول او وصف حال سائل فرستاده
 طلب او را میگویند ~~مکتبه~~ یکی میگویند
 خط قرمزی دارند از زول او وصف حال
 یک کرم کف مکتبه که منزل و جای بعضی
 و غالب در کول با را میخانه که کول پنجم
 داشته باشد مکتبه این را هم بعضی کتاب
 باز مکتبه

این فایده را جابر علی علیه السلام و عامر بن نفیل
 طار و زنگنه میگویند این غیده که میگویم از بک
 جابر بن عبد الله الفراء از جده مالت
 زنگنه از او وصف الحال میرسد اول نیاز این
 ریش بکند و انقض فایده از بیافه غایبها
 و طرز رفتار و سواد میفهمد دختر است
 مادر هر دایه نو برگی خرافات باغاب
 و نیک دایه مانده اولاد دایه مانده تحقیق
 که در زند و باهوشی با بک خوب میخواند
 این را از طرز رفتار و گفتار زن بفهمد
 ای فایده را که سوادها میقول این کار را
 و ترو کارها را از آنها طلب و کمتر از خود
 آنها بکشد پس بخوبی مطالب میخواند
 از رفتار و کردار زن میفهمد و بک
 آنکه مطالب بخوبی محصل آید میگویند

که فایده جابر و عقیل با بک و تفصیلی را از بیانات
 میان زن بدست میآورند مثلاً میگویند
 دختر در طالع نو بر خوب است از خواب
 زن میفهمد و دایه مانده بعد که معلوم
 شود هر دایه میگویند در طالع نیست و بک
 و در خرافات با بک از وضع میفهمد
 اولاد دایه مانده انقض میگویند نو بر
 با بک میگوید لای بکند از وضع میفهمد
 غایب است یا حاضر انقض میگویند
 در طاعت مرید بک که نو بر است بک
 که در زن از لایه میفهمد اما از وضع معلوم
 و بعد از وضع شدن جنس محبوب است
 خواهر بک که از طرز میفهمد
 نو بر بک حقیقی دارد یا نه

این مطالب را که بدست آورده و مکتوب شده
این مطالب توانمند دارند که در امتزاج
بر آنجا منت آن مطالب لغو و غیب
کوئی بجز آنکه در یک زمان است مکتوب
زنکه بزرگه یهودی نشسته باشد
میران که به بنی جیلور است
مکتوبه انوقت مکتوبه در خانواده
یک زن است که با تو دینی است و به
نور ایستاده و غیب مکتوبه چشم
کبود دارد و مولی زرد است
قد بلند و اولاد در هر خانواده
یک چنین زن است انوقت بزرگ
بهدوشی مکتوبه ای خانه فلان
الیه اگر غیب هم شود ای طور

باز مکتوبه توان مادر تو و خواهر تو بخت
نزار از بد تو را ایستاده مکتوبه
و بتوان از مرسانه معلوم است مادر تو
و خواهر تو را با عروس و زن و مرد
نیکه باز زنکه بر نفی مکتوبه الیه
عجب مکتوبه از آنجا که اعتقاد بیکه از آن
انوقت مکتوبه برکت نیکو است
و کی است که تو را میگرد معلوم
مکتوبه برکت نیکو مکتوبه
بیا مکتوبه مکتوبه بله چنین است
مکتوبه شب نیکو سر زده
یا پا در دست مکتوبه دار زن
یا شب جان نیکو زن

لایه برال یکی ای گونه نقیبا واقع شده
 میگویند بی میگویند بدو قشر شده اجنه بتو
 ضرورت نه فاکت با به دعا بگیر از آن
 اولاد از او میگویند بران تو با جو کرده
 که اولاد است نگو با به دعا بگیر از غرضی
 بای زینیه سلوک میکنند اوقتر مبلغ
 یوآن و چیزان دیگر از بدای و کیشی
 و غیره میگرد و دعا میگیرد لازم است
 داده میرود بفر از این مدونه
 که چون در اطاعت با دست و پا
 بپریم میگویند بفر تردینها میکنند
 دینای بی میکنند حینه کاغذ
 باغوزن بان دینال نصیب
 میکنند و تردینی با پاسوزنها را

حکم میدهند منه کاغذ و حکم میکنند زن خیال
 میکنند حق کاغذ و حکم میدهند بفر
 سرطاس بفرت نه طایر ایرات میکنند
 دختر با بفر را برطاس بفرت نه و با و میگویند
 درات نگاه کن یوسته جنهارا
 بر چه بتو میگویم از او بفر و جواب بده
 دختر گشت بفرت ساله فالتی معلوم است
 بفر را بر میکنند از آمدن حق و کفل
 آنها که جسر دراز و دراز و بفران
 میکنند بفر حاکم غریب و عجیب
 میکنند بخور بر سرانته واقعا همین
 اراکال بنویس درات بیه المیود
 سوال و جواب واقع ملوک

بجای اینکه یکی از آنها که این صنف مردم میکنند
و مردم با آن معتقدند کیفیت غالب و مغلوب
زن و دختر باشد که دارد یا مرد دختر دارد
منجواب به آنکه او غالب ملوک با طرف مقابل
این ملوک بود صورتی از کاغذ بر نه
بر یک اسم محلی سائل بود یک اسم و طرف
مقابل را میخواند و طرف را میخواند و در کلمات
خیلی پیدا میبود که یکی را در اول طوطی
با و میرسد پیش باز میخواند و چون گفت
شیرینی کمال اول عود میکنند و بر
این علف امور گرفته و وصل و کاغذ
میکند و وقت چاقو با غیر آن را به نام
تر میکنند و لغویان خواندن میخواند
علف میکنند از چیز صواب خوانده

چاقو را بر میدارند علف میبرد و کاغذ
یکی بلند میخواند یکی بر زمین میخواند باز از
پیش علف این وضع که ملوک و انوش که
نام پیشی باز که باز میبرد که کمال
اول بر سر در این صورت باز
بر حسب این پیش یکی بلند میخواند یکی
منجواب و یکدیگر را پیش کمال اصل علف
لا اله الا الله و محمد رسول الله
یکی صلوات الله علیه غالب است
خوانده و مغلوب دیگر سر کمال و اردن
باین مطلب ختم معتقدند و احتمال
خلاف نمیدهند که بعد از کمال
باز کرده اسم سائل و پدر و مادر را
میرسد جمع کرده خوانده و انوش

کو یکی باقی مانده طالعش برج حمل است کو و مانده
 طالعش برج ثور است و همچنین باقی برج
 الثور است این طالع از او میگویند مثلاً
 اگر زن باشد میگوید تو یکبار میکنی و ثورا
 خنجر است خواهی داشت نفیست از اولاد
 فلان عدد دختر است فلان عدد پسر
 فلان ^{میکند} عمر میکنی فلان اول عمرش
 فلان ^{میکند} و فلان ^{میکند} و فلان ^{میکند}
 آخر فلان برای سر فلان است
 از این فراموش که یکبار دیگر آخر فلان
 نفیست یک حج التیر سر فلان است
 و یکبار چیزی از فلان از لباس مثلاً
 فلان ^{میکند} برای فلان ^{میکند}
 از فلان فلان ^{میکند} و فلان ^{میکند}

داعی ثور فلان دعا است کو و مانده
 بهیچین ^{میکند} و الثور ^{میکند} متعلق
 بطالع حمل و ثور است امشی فلان ^{میکند}
 شکل او را از دست حفره فلان ^{میکند} آورد
 پر کلاه تو بجهت فلان ^{میکند} طالع حمل را از دست
 میکنی همه نفیست فلان ^{میکند} فلان ^{میکند}
 صاحب طالع حمل را از دست فلان ^{میکند} فلان ^{میکند}
 فلان ^{میکند} فلان ^{میکند} فلان ^{میکند} فلان ^{میکند}
 برای او دست میبندد و علامت فلان ^{میکند}
 دعا است دیگر از اسامی غیبی
 را که گفته که در فلان ^{میکند} حمل دارد
 و بر مل که گفته و گفته را ^{میکند}
 نهاده عاقلی ^{میکند} بر آن ^{میکند}

دعا توئی که محله شان بیج و قن از
 در محله جویند که محله شان بیج و قن از
 جمعیت زن فکاد نیست مجموع بود
 که دعای من به همان خط بود و خن
 محل و توفیق و رجوع غنه پیشتر دعا برای
 در و محبت و نیکوئی و وسایه کردن
 بود و است پیش تو برای دعا تو لها
 در دعا دادن آنجا لها دار نه فعل طلم
 کینه در دست میکنند که برای محبت
 بایر در آنجا از دست از برین خود
 زن و مرد ساخته طلم کینه برای محبت
 میهنه که بوضع مخصوص این خود
 بایر بایر با کینه اقامت طلمها و البایها
 برای این کار دارند و مداخلها میرند
 بلکه خط میکنند بجا و جمیل با اطلاع
 منوچ ن خیل معتقد نه و میگویند

شود و زار و دای یکبار و است
 و طرف غیر مشایه دانو صبر بر محبت
 همه عدالت تحب صبر بر از توفیق
 مثلا برای توفیق خاکت مفت بر کینه
 و آب جنبه با مثلا در نور خانه دباغ خانه
 و جنبه است دیگر و تخم جادو و بعضی چیزها
 دیگر مخلوط با بر خانه دمنش میریزند
 دمنش او را میگویند با نماند بود میریزند
 بلو بیس گوهر سیاه نکت میگویند در دمان
 خود خانه دعا میگذارند و مهر و زهر لاک
 یکبار در دمان دعا گذاشته در آب میجوشانند
 غصی جادو پیش از ناغیر مشایه است بقیه
 کرک یلیاس بود و طلمه سیاه نکت میگویند
 مهر کلاه و عود و زهر و ماده مازن با
 مهر مازن و مهر مازن میگویند

کما اودرج مکتوبه بخوبی مرد به منته بران زنی
 به فرا مکتوبه و نه باین تر که بالاین مکتوب
 والا دیوانه مکتوبه و کام مکتوبه که نصف مکتوب
 مغز فریب بر میده نه که فرزند مکتوب
 از این قبیل باین رادانه مثلاً گفته
 صفی زن را مکتوبه در عتد ابرار مکتوب
 خوب مرد میده نه باختلاف رکبا
 خیل مکتوبه اختلاف بر عضو را عتد
 واقعه میده نه کوشی کو صده کرد
 مکتوبه که غیبت یا امکنه صدای
 کلاخ و توزه بک را علامت شر
 میده نه خیل کر به را علامت
 دق مکتوبه در خانه میده نه
 خیل مکتوبه را باین علامت
 اترن مکتوبه میده نه در مکتوبه

طغیان را در مکتوبه علامت اترن مکتوبه
 میده نه صدای جغد را مکتوبه باین
 خیر میده نه کوشی باین علامت
 شر مکتوبه از مکتوبه آورا علامت
 کوچ کردن میده نه صدای بک را
 در خانه علامت نقل از این جا
 میده نه شب جمعه و یکشنبه را باین
 بد شب چهارشنبه و انبیا آوردن
 اول صبح باین و مکتوبه باین و نقل مکتوبه
 سر که از اخقی مریخ خوانان از آب غوطه
 گرفتن نشانه درست کردن مکتوبه
 اند و نیامد دارد بفر در خندا و ملکا
 و بفر صوانات مثل مریخ این در خانه
 نگاه داشتن اند و نیامد دارد

حقیقتش در موه را با هم علامت نظر خون
 میانه سوزان از الفقه را خاصه با بعضی
 چیزها که در دفتر کشیدی در آنش میخوانند
 را فوض نظر از آن میانه و میخوانی سوزان
 کهنه و صله از لباس نظر زنده و در حق پاک
 نه کنی و در آنش شب چهارشنبه آخر
 سوزان ل الی لمر فوزه و از سر
 آن میخوانند و میگویند سوزان سوزان
 ما از تو گویم بول سیه مر زنده
 و از نام بلویه برت میکنند کرا
 که میخوانند خانه نشین بیاه اگر
 اند و شکله میرویت ترش
 و نیز از بیاه میکنند این را
 طلوع بوم نوشتن آینه طلوع نیم

برای قصه حواجی اعمالی دارند یکی سوزه
 بی پی حور و بی نور است سوزه پس کرده
 در آن از مائولای افتد که عملی است
 مرگ دارند و مکتوب قصه بی پی حور و بی نور
 میخوانند و دفتر آن غذا را فوض میکنند
 دیگر اجیل شکر است اجیل میگیرند
 و پاک غصه مغز که قصه شکر است در بزم
 میخوانند دیگر آفرین از خانه که کدای
 کعبه الی را بر آمدن عاقبت میرند
 دیگر قسم دیگر غلبی در دست گرفته در کوبه
 و باز از نزد عابریں بجه هر کس در آن بول
 میگویند بولها را جمع کوه

فرمود که در دین عالم را مانده است نه
 حضرت عباس (ع) میهنه فرمود که برب
 عالم را اینست منبر حلوا میزنند و این حلوا
 خلیل حرم کلام است متفکران را برای
 دولت و این میهنه دین که تو بر داری
 دیرینه باریک بینی سید فتح الهی
 میوه سبز زین عالم را این سید باریک بینی
 و باریک بینی که ده مویف
 دیگر را نقصان عیب از دست نه
 چیز از زینت و غیره میزدند و میگویند
 حاجت آن که دواست نیاز از آن که
 میزدند باریک دزدید از آن طرف عدد
 دارند یکی پیوسته گردان است

و نفر یک یک انگشت پیوسته را
 گرفته بخواهند میکنند و یکی اسم الله را که
 احسان دزدان در حق است و سبب میزدند
 بیس ز جوع میزدند طریق دیگر از سواد
 آن برهنه میگویند در میان در حال که از دوی
 گرفته است بقیه از میکنند معتقدند عا
 صحت دزد معلوم و در بوی بد عا
 معتقدند از هر کسی باریک خاصه است
 بخت خلیل معتقدند بر صیه باریک بخت
 و باریک معتقدند باریک و اینها نزد
 علم و دین نیست مناسط اعتبار نزد
 از آن فرار است شکل ملا با بخت
 و متوجه باریک صبر با باریک باریک

ای که در از دین و به زینب و صف زینب و کشف
 گاه هم یکی از شریک بر زینب و دماغ و دین چارل
 باشد علامه بر چه بزرگوار و شایسته
 بیشتر به موجب اعتقاد است که با کسی گفته
 و پاره و چرخ کن که پادشاهان خانه باز
 با به جور است اگر خدمت در راه رفتی
 به پنهانی و با رعایت با به معتبر است
 به عنوان در رعایت خلیفه خلیف
 در اعتبار و دایره به بیشتر مانده
 اعتبارش بیشتر است تا به مستقل
 از وضع انجا نیست که نخواهد بلکه که چرا
 از رعایت بیرون آمده با به غالب
 صفتش از آن است که با به
 این قضاوت با به کوفت با به معلوم به به

در طراوه بیوم از نجف به بلایا از کر بلا نجف
 میرفتن تو که من با آن و ضرابو محضو صا
 فرموده از تو که تو با به بخورم در فلان
 من که گفتوگو میگویم با به معلوم به به
 میرزا امیر با یکی بیوم با به عذا حیدرم
 در فلان من که محبت دایم به کوفت
 نوار من که از به معلوم به به به
 فرموده اعتقاد تو در آن من که نیست
 عرضی کردم فرموده من که تو با به معلوم
 دفتر نوار از معلوم میرزا با به معلوم
 به به معلوم فرموده از به به به به
 از با معلوم فرموده من که با به معلوم
 در آن از به معلوم به به معلوم میرزا

ضمیمه برات و خنوم که نوزده شاه بیست و طول
 شوم گفته با این عشق که زیارت منته قدس
 دارم که شرف تو در دستم نشوای که نه
 خنوم را خنوم نه بدو قریب دارم مرا به مدد
 مشط منته او کاف نامی می شود بعد از مرگ حق
 از منته مقدس منته را حاجت بیوم شاه
 خدا طول عمرش به به مانع شد صدر اعظم
 و بر رجال دولت نیکو دارند بروم
 که منمونه مانتو یک اعلامی دگری
 بیه الحقه که عینک دارم این نعمت که خدا
 با داده از دستان براف از یک در حال
 دولت که نوزده مرد من نیکو دارند بروم
 گفته تازه خداوند یک پیوائی با هم
 فرمود که باطنیان با او منوایم تا نوزده

م نل رعنیه مان را که از او اندر منم خاطر جمع علم
 خداست که مرا فیه بیست و یکم الله که منم
 شرح راه میرود رسوای عینک در کول و کلا را نختو
 که منم به به منم این علم خداست که او را وجود
 منم عینک کلاه و نظام باو به به منم این منم
 میرساند از مال فو اعارت عینک منم
 خرج لباسی عینک و اطفال و خوشی که از او رسو
 بال محمد زنده مان طمع نه ای زن و بیکه مان
 نطنه ایو ملک از او فو و وقفان را ملک
 منم که موقوفان را انوف نکرده خرج
 زند که منم که و عینک و یکلی از ما مرد
 اموال را انقبوان و صیف بیلد باو بی صغیر
 بیون صیف نمیکند با چنین لا و بیو را

از این کتاب

و شرط دیگر آنکه باید گفته شود که یکی از آن
 حقیقی دیکر از خارج خصل غلط و یکی عرب چیز خوانده
 و در پس راجع وجود کردن و چیزی را نیک و فراق
 کردن و بعد از آنکه وضع غفول
 بگویند که غفول تا زبده و عین را مانده
 کانیها خصل غلط را اگر دبی از فراغ از
 تا ز غفول حاضر نبوی رسد جناب لا
 حریف عین کی است گفت معلوم است
 حدیث طلق گفت پس چرا جنابا
 عین را از این اد فرمود
 شرط دیگر آنکه باید در امور دنیوی
 این مطلب بر چه چیز باشد اعتقاد
 بیشتر به اعتقاد دیکر و دیکر به دیکر

مانند غفول بودن ماست و بدیهه بودن غفول
 انداختن را را میسر است (مقتضی از این است)
 که مقتضی است نه اظهار این اعتقاد که
 بنیم و نذر و دعا و ملائمت بلکه مقتضی است
 غفول بعل کعبه و یا از نافرمانی غفول است آوردن
 و یا بغیر راه نافرمانی و عقل مقتضی است که
 و دعا یا غفول غفول باشد مشدند صبح باشد
 و نذر یا به مشدند یا به افق صبح خوانند بود
 و مؤثر و علای با لوازمند من فاصه از
 باید مقتضی است و میزان بدین و لوازم این
 نیست که بیان است این میزان دارند
 که با آن میزان که معلوم است البته با
 مقتضی است بهارات صبح نیک که بیرون آمدن
 با آنکه البته با این مقتضی است و اخلاص در

و خدمت و بندگی کرد که این خدای از اسلک
 معتبر حکم نه بیایست آنرا بقول بیایان
 خلیع معتقد نه میگویند غول در بیابانها
 و کوچهها و در آبها و در است در شکل بیرون
 مرا آن کاهین بپندارند و کاهین خدای کوتاه
 میگویند شکل بیرون حیوانی بیرون مرا آن خدای شکل
 کنند نه در میان میگویند و جمیع زبانها خوف
 میزنند اسم هر کسی نامش را بگفتند همه آن
 لاکر را اسلک در بیابان زنده نرسد و آمده
 اسلک را اسلک و کاهین او را یافتند میگویند
 تا از جاده بیرونش بیرون او نشد گفت
 بایش را امر نبرد و خوشی میگوید و بپوشد
 میگویند اما لاکر حواله زل بد ماغش فرو گشته
 عا جزو رام میگویند برد از ما معتقد نه

میگویند قسم از حق اسلک در بیابانها و جبال
 خوف است و مردم آنها را اگر آورده بپاک
 میگویند و در شکل بالکال مختلفه قدرش پیش از
 غول است بد تو اعتقاد دارند میگویند
 حیوانی است به شکل آدم ولی مو شاخ
 و دم دارد بدش چو لاکر سفید چشم دارد
 و صورتش خلیع بد و تپید است غالیان
 سرش چو سر حیوانات در نه است
 مانند شیر و بیلک و بز و گاو و اسب و ارد
 و امثال این بعضی سر در سر را چهار سر را
 از چشم و گوش و دهنش آتش میوزد و بیرون
 مرا آن حیدرانی غالیان دارند اسلک
 کاهین خدای ننگ ایستار استری کلفت
 نصب کوه بدوش میگرد

اعمال نخت عجیب از عمارت و قنوت
 و چهار و شش از کوه کنه و امثال این
 کار در موهانته مکتوبه دلو را خفت
 سلطان ۴۴ قلم کعبه و الا عمارت خراب
 و مدبر امور در آن بال خیل معقده
 فایز مسلمانی مهانته مکتوبه
 که زانته آن مرآت و جلالت را بیرون
 مراد و میرد همتا تا از آن نکت
 لک کر شفا سر او را و ایرت کعبه
 بطرا محله بکدار دز او خوش مسو
 که از آن نکت دگر جایگاه از او
 یک ششم را دورا پشته حمل آمدن آن
 و آن را تب بخر مکتوبه و آن تب
 ضلع مواطب را و و همتا و همتا

نیکو زنده بفر خاوار مدینه که آن بخاواره ما
 کارزار دوا کر از ما کر نزد او باشد آن
 نزدیکتر فرات خفتی مکتوبه این است
 یک از امداد ماقدر کار رفته بقو نزدیک
 روز خانه رسیده یک از آن کوهانه
 سرخ رو و موهانته کتب سید بر سر و بر و خانه
 سید و جدا خفت تب او که به سینه این
 زن در این بیابان شهاب جالده و خیل
 سبب روز خانه خیر میر و نزدیک رسیده
 در آن در سیم یک نکت بارش آمد در آن مکان
 آن نکت بختی در آن کرد کسیر بایست
 و الا سیمت آن الیای نزدیک آمد کفت
 راست مکتوبه و الا با نکت مکتوبه
 کفت امان سید هر کفت آری در امان

گفت من آنم و این جلوزن را و در آنست که مردم
 جدا بر سه این گشت گفت در فلان خانه
 معلوم شد بمقامه جدا بمقامه گفت الان نور
 مکتب زن صفت به مادر اکثر گفت امان منور
 از آن نیکو شده ام برابر طو را عیسی مکتب را
 و خوش خوابم که جدا شسته بود که بوزن
 به مانع آن فرو گشته از بگو تو زن به مانع
 فرد کرده الی بر گشت خود همراه خوشی به
 اور در طو را به دل را و کذا است و خوب
 آن صفت سال در خانه ماضی متر کرد
 و شنگه مرفش آب بیاورد در خیل طول
 مه آد جفت طول دادن را بر سه
 گفت آب بر ساعت مخصوص حیوان است
 ساعت احوال انسان است و من صبر
 میکنم که تو با اوستاد بر سه

انوقت از آب بر سه ارم صفت است که با ما خوشی
 مکتب این است که آب مخصوص عقوبات را
 نمرد و نه تا او نماند جدا بمقامه کس در آن خانه
 بهین صفت با خوشی از آن جدا است
 سال انسانی کرد که مرام خفی گشته شرط
 میکنم تا صفت است با نرنگ را و اوستا
 نزد کس تو هم ملکه از سال کس نزد را و اوستا
 باشد از این نزد صفا سوزن را از دهان
 در آورده را بر گشت کرد قدر از موی کرد
 بجهاد داد که هنوز در خانه واده ما به
 در با سال آن صفت با داد از کس نزد
 آن را اندیده باشد و بهار را و اوستا
 گشته به نیک است اعتقاد دارند میکنم نیز

بجز اسکندر همه اسکندر را به جهات را که در
 طلائع پیدا کرد اول حوض خفیم و حوض
 العالم خوردند و تا تمامت زنند و آن
 اسکندر را به جهات را در ملک رفت
 و به یاب و کنت که بعد نمود و کلاغ
 از هوا آمد و بنفاز حلت را بیاورد کرد
 آب بر زمین جاری شد و بخت عافیه
 دلت از ترس که کشته بر شد و نوک
 کلاغ هم قدر از کلویش تابش رفت
 چون قدر معنده بر خورد و معنده زنند
 نیت بر ران عمر شکن شکست
 نقد رنای خون و معنده زنند
 اسکندر را از اوقات نگر دماغ شکست
 کتده بدوران اصف بخت

از کل دماغ برای خود ساخته و بجای دماغ کتده
 شده که ازشته در خواب بول مردم مرا فته
 بگور که قادر بر و کشتند که کور کسی
 خواند و کشتند که دماغش را بگور گرفت
 الناس مرا کتده که دماغ مرا کس منبتو کج
 ن ن میهم و ن ن میهم به الکابور ک
 عارضی مر شود بواسطه نیا معده که بدماغ
 میرسد و حسن را خنک و قنقی ای و کس
 میله او شکست که سه آنه دگر نمراد
 معقده مشکو نه زن چون پیر یا دخری
 زانکه خبر هم با او پیر یا دخری زن و این
 پیر یا دخری هم در حین نمراد پیر یا دخری
 ان ننه و غالب با او میله مردم
 در تار یک چیز را که منبتو نمراد

دیکو مکتوبه جناب کا مہر کیجیے ان راپہ
دیکو از خود ان صورت کی شہ
بیا کیجیے تاکہ کہنے سکد ازہ و این
کیجیے عوض مکتوبہ مذکور کیجیے عوضی مردن
رائزینت دروغ بہر دفتشی کہ کردہ
صورت اصلی بر سید در این باب
دانشاندا ازہ وقفہ مکتوبہ زنی
در خانہ مامد و تاکہ داشت مکتوبہ
کیجیے جن عوضی کیجیے مہر جن
للاغ ملو کہ جن ہویت و انخوان دریدہ
نزار و معلوم الت در این وقت ختی
بہ کلک مہر ملو انوقت مکتوبہ
کیجیے عوضی نہ (کیک سب خواب

جن با اینکه مثل سایر حیوانات مرکبات از گوشت
 و التخوان و پوست و سایر اعضا دیده نمیشود
 مگر آنکه مخوفی بخواهد دیده شود وقت
 طاری میشود جن در اطراف تنه دیوار و در محله
 دایره داخل میشود چیزی را نود در کمال کلفتی
 باشد جن را مانع از خروج و دخول نیست
 جن در آن واحد صافت بعد از خروج و نود
 فرسخ باشد طی میکند جن به هر چیز عالم
 و هر کار را ستوان میکند در دیوار مانع
 از دخول جن نیست سحر است آنکه
 که همراه او است هر چه باشد علم او را
 دایره و مانع همراه او شود دیوار و در
 نفوذ میکند آنجا که جن را متوجه کرده
 بر آن باشد در الحاق در بسته از جن
 چیزی نمیتواند متلا میشود برو

منزل فلان کسی کتاب یافتند آن را بیاور
 آن کتاب یافتند آن از موازی منرافته
 ماملا مهند و آن با خورده یا چیز دیگر بیاور
 آن از موازی منرافته جن عاقل زندانی خوشگل
 میشود زن جن کام عاقل مرد خوشگل میشود
 و کام معوق انسان میشود جن را بیکه
 نشین نمیکنند و یک نشین تفصیلی
 دایره و در آن زمان است پس از متوجه
 طبع تحفه طبع زن میشود هر چه بگوید
 الهام است میکند و هر چه بگوید هر چه
 مضر و عین جن گرفته اند در تاریکی
 پادشاه بیکه جن ندارد یا انداخته
 آنی بر دل جن رخنه طبع ضرر را
 بکسی رسانده که جن در کسی او

مفتی کبار رب چهارشنبه یا روز آن اورا
 میگرد و غش میکند کامر غش را از راه الهای
 خلیع شک میکند آنکه کام اورا با بلور در خنای
 بلند بجه او زبان میکند معکوس اولی و بیایند
 یا از او را بسته مر او نیز در دیده من شود
 کامر بگوئی فریفته ~~من~~ مغزش
 بر زمین و یا با ایی بلند و جفت و چوکی
 من زنده صد از چوب نموج و چو دیده
 فرغوا از غش بر صبر بر نند جواب
 در است میده به مکتلا علاج فلان نفس
 فلان دزد برده و غیره کامر بگو
 مکتوب دعا از خنیز فلان دعا بگو
 میگرد و ببار فریفته دنا آن دعا با او
 است غش میکند کامر هم خدا دعا را
 میده زنده و باز غش میکند

برای کمال غشای بگو من را منور کرده که
 کافر مکتوبه و من را احضا میکند و ای کار
 بکنه طریق مکتوبه و خنیز با نفع را بر طای
 بر آت برکت نه و بگو بر سر وزانه و دعای
 احضا بخواند و خنیز در طای می بیند
 و خنیز میده به که اند نه صندله او در نه
 پاوشه اند بر صندله است بقیه
 جن با صنف کینه نه مکتوبه بپرک
 این مدیای زن را اجازت میکند مکتوبه بگو
 یا زن فلان یا فلان جن را از راه سانه الهی
 رخت و بر آت بکنه و فلان را روزاره یا در تارک
 بر آت بکنه رخت یا بر سر فلان جن یا بچه جن
 یا از این قیل جن یا مرده یا بد حال را بکن
 مکتوبه بگو خنیز مکتوبه صلح کینه بگو قبول کرد
 انوقت تان و فلک کافر مکتوبه و جن انبیا

ضمیمه که در کتب کتب الارز نکشته و لا انکنت
 ملک فرزند و قدر از انان میکنند و میروند
 و خبر خود میگویند و چند را از انان میگویند
 و صدای آنرا از او که میگویند و اگر قبول صلح
 نکردند متغیر میوزان و باین طور که کمال
 ظلم میفرمود و آنرا چون از ابرار کمال نوشته در
 انکی میفرمود و چون سوخته میفرمود که
 میگویند و خود بول میگویند و خبر را در
 سوختن میگویند و یاد میگویند و در
 سینه را حکم کرده است که در حال محکم نهان
 میکنند و اگر در کتب در انلاف حق دارند
 و همچنین در احضار حق میگویند و حق
 نابالغ را با ملک بسیار کرده نابالغ در لیت
 نابالغ حق را میگویند و برای زانین
 مایه ادرار و پیرنه و مایه در این باب
 سر کنگها دارند و مایه نمائند و مایه و مایه

میگویند یک پسر و عشر نصف شب در خانه مرا زده
 پیرن آمده دیدم مردی با جراح بردار التامه که
 حاجت دار گفت ز او بی دارم نور ابرای
 مایه خواسته که کف من بر زخم و مایه کوفه
 کل نصف شب نتوانم بیایم گفت خسته نور ابروئی
 میگویم راهم نزد یک است قبول میگردم
 بیول زنده را فرشته روم مرا خرابه برد
 عجب کرده که کفم نکند اول کار خرابه فرزند دار
 گفت نور ابرای که سواد کافیه هر کس میگویم
 با خود دار بکنر تر از انما کار سازانخانه
 مراجعت میگویم انوقت میگویند مطلب شرم
 چون از مایه جلیع و استخوان بردن حق الهارا
 برار مایه شسته و مایه خرابه و مایه
 زن را زانو زده و مایه نفقه و قدر زیادت
 بمن دادند و مرا بخانه برگردانند

نیاید و بنزد آنه بنوز بانی بر چه میخوانم نام من رقص
 مثل خنجر در خالها است مانند حمام و الی
 و خانه را خرابه عوالم با ساز و نواز خواندن
 و رقص میکنند میگویند تخفیر قوز است در رقص
 شبی از حمام خرابه عبور میکرد و صدای ساز
 و خواندن و رقص شنیده نمیشد که در رقص
 شب در حمام خرابه این چه صدای است
 رفت که تحقیق کند در غوغا میخوان خواندن
 و زدن و رقصند و آنکه آنکس را غیر شکل
 او میزد آنکس و یا بای آن سم دارد
 فصدای این جن زمانه معطل میاره را میخورد
 در بهر آنکه آنرا او هم بنابر رقص را که آنست
 رقص قوز است به نام آنست صحت
 از رقص او خوشتر آن آمد گفتگر در آن
 پس از آنکه رقص قوز او را برداشته
 اقبال هم باو دادند قوز را جوابی که کرده

روز مردم شغیب باو نگاه کرده میبردند که قوز
 چه است که این نمیکردند طبع فرنگی بعلیه قوز را
 رفع کرده تفصیل اینکست بر جریرت مردم از قوز
 اتفاق قوز دیگر هم در آن بود و این قصه باو هم
 رسید بسیار خوشش آمد و رفع قوز خود را این
 کرده نیز بهمان حمام خرابه رفت و جواب داد
 بکسی که در آن میخواندند قوز دیگر گفت که
 که وضع وضع سوک است نه سورا از میل موطی
 که بر وضع قوز داشت غفلت کرده بنای رقص
 گذارد و چون آنرا اوقات تلخ شد قوز
 قوز سابق را بالا قوز این بیای که گذارده
 گفته خبر آنکه در غار قصید و فرق میان
 خود و غز انکه دارد این آنکه دیل
 قوز بیجا با قوز علاوه از حمام خرابه بیرون
 نمیشد مردم از وضع او پنداشتند از بجهله از
 قوز اول دانسته از کیفیت پرسیده

تفصیل را برایتان نقل کرد و مثل قوز بالیدر قوز
از آنوقت نیز که ما نه چنان طلبه و ملازم داران
مسلو شده یکی از علما را در خانه گرفته بنیام بیوف
که شش ماه مطاعه این عالم گرفته بدین اوست
بنیام بنیامه میگردید عالم را بر گردان خوا
ر بود و در بطوریکه با معه از کما زرقه نویسنده
که بنیام را مسلوبه ملاعبه المیه ملاعبه المیه گرفته
برخواست بر روی الحاق گفت رفت
و بعد از آنکه گفت مرا بر این صدار کرده
از مطاعه باز داشت علاوه این الا
درست نخواسته و مطاعه تو مخ طلبه
چون از من وقت گرفته و خسته لایه دیگر میتوان
این خانه بیایم و از تفصیل باز خواهم مانه
انفا قاصدین طوریکه یکی از برکنان گرفته
شخصی عالم خطاب بکر نه کرده و گفت خیار
اخوانه ملاعبه خسته از کما میترسم مته عیم دیک

شاید یک مطاعه خسته نویسه که به بعضی کرد و بچشم ما
دیگر نتوانیم در وقت نیز مسلو شده
وقت که ما را دیدار اکتساح چون حق غالباً
بفکر یک و گرفته و ما را بیهوش شوق
شب جو او را گرفته بنیام بیوف بیرون گذارد
در مطاعه صدر محبت بنیامه جمع حضورش بنیامه
نجد که این عالم بنیامه و در این جا بر این صدار
او زنده و بعضی کرد قاتل چرخه این است
حکمی بنیامه ملا گفت کما عالم بیرون برو
تا این شخصی آرام گرفته حالت تفکوری به
کنه با این حالت اضطراب که این آدم را
دایم تفکوری جمع نیست همه بیرون رفته
ما نزد یک خواست و گفت چرا بر این حق را
کثر آنوقت بنیامه شرم گرفته این حق بنیامه دارم
برو خسته از قوز ملا گفت خسته از قوز ملا

عفی کرد پس چنین نوشتیم ام گفت ما را بیاور که امروز
 کتر برادران من بود مالک بنو دستور العمل
 میسر و قشکه از تو برسد و چو ایرانی من را
 کتر بگو که مسلمانان با کافر میگویم معلوم تر
 مسلمان و با تو ام ملت آنوقت بگو پیغمبر ما هم فرمود
 خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 از در خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 و پیغمبر ما هم فرمود ما را بیاور که امروز
 کتر چه میماند از من است بر من
 او کردن خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 ملا گفت راست میگویم اگر مسلمانان
 یا قبول کنند عذر مرا نپذیرفته ایم
 کرد نه چو چون آدم را د کافر و مسلمان
 دارند و این حرفه با هر گاه خنجر میکنند

و غالب خدا نیکو مسلمانان را از سر نه کفار و مجنونا
 شد نه زعفران و نه خنجر و نه مسلمانان ناخیز
 سال قبل زنده بود از تو گرفته جمعی از معتزین
 تو یا نیست سال الهی محرم شده غنیمت
 نیت که قصه های عیدیه از من در حفظ است
 باشد چه از خنجر چه از دیگران و چو را
 و نو بکار نند ما باشد داستان چو
 چون کیمیا از بد کلمات است
 یکی از چیزها که از زبان خنجر معتقد
 خواب است از خواب خنجر خنجر خنجر
 و برای خواب تعبیر معنی دارند و ما
 تعبیر نفس دارند و منبای هر کار با
 بر خواب تعبیر نیت گفته مثلا اگر کسی
 میگویند من خواب دیده بودم و مردن آن
 شخصی تعبیر کرده بودم و منبای خواب
 خواب من نموده اند را در

همچین در آمدن مافوق کردن و عود و غیره
که در غایت این بعد از وقوع میگویند تغییر خواهد شد
دیدیم که آن که بعد از عفا نتوان بلکه اغلب
رمال گمانند که از احوال نتوان از روی
عفا نمیکند دارند در مواردی میگویند دختر
بی از آنکه شوهر کردنی در رسته یا صطلاح زن
نخستین رسته در مقام نکاح که در پیش آمده
از دعای بی رمال و خفا و فالک و رتبه و اگر
و الحمد للعلیه نکاح دختر گشته شود خواتمه
برای هر آیه طریق خواتمه را جمع از
زندای خویشی مدینه میخواهند زن بکر و چون
مادر و خواهر و عمه و فاقه و امثال این
ببخشند تا آنکه دختر را از میروند
از وضع ملوک این معلوم میشود که خواتمه
امده اند دختر نهان میشود مادر و خواهر
دختر را با بر و و امیدار و غلبه برای

خواتمه را با بر و دختر را از آنکه اگر غیر در حد
و بدینست منت مخورده بماند و بگوید و او بگوید
علیهان را خوب میاق کرده با رسته نام در حالتیکه
با در ناز بر سر کوفه و پیر مهری را با در پیر
تا خیال نکنند دختر را با در الی و او شده
علیهان را بدست خواتمه را داده و با در
مرالنه خواتمه را از نشستن میکنند
در همین یک غلبه کنند خواتمه را
نام اخلاص بدین را از صورت و غیره و این
میکند اگر اهل خانه دختر خلع خوشنما را
و احترام کرده گرام گرفته خواتمه را نزد
نزد و توصیف میکنند و از خوشگلی و در بار
و طهارت دختر شرمها میکنند و بگوید واقع
بر خلاف این با باله و اگر اهل خانه
با خواتمه را بر شمار نکرده آن احترام

و در بعضی
مکانها
خواتمه
را با
دختر
نزد
مادر
و خواهر
و عمه
و فاقه
و امثال
این
بخشند
تا آنکه
دختر
را از
میروند

بر دیکوینه ای دختر خوش خلق و خوش خلق دختراندا
 باشد که نتوانند نهان کنند مشکونه از صورتی
 بد بخواه اما خصلت نک و به حالت بویا عید
 دیگر را از این بی تاثیر کاشانه پس از آنکه
 دختر را بسند نه و در خواص آن شده باز
 همان آنکه میروند و خواستگار مرشد ترینی
 در ده منور نه دختر محطوبه در مدینه
 یکی از چند تر خبر مشکونه و بخواه از خوشگامی
 مرد و انبیا و بهیادها بر این ترینی خوش
 آنکه میروند و آنکه ترینی منور نه
 آنکه ببال نامزد باز میگویند بفر قبل از
 عقد دست باین کار میزنند بعضیکه
 نیندر دارند بعد از عقد شروع باین کار
 میکنند شب اولیکه دامی بنامزد باز

باید بگویند که هر که نواخورد از این روزی برای عروسی
 برده نامزد باز باید از یک عروسی خاصه مردان
 او خوانده را از عروسی بر حسب طر منور نه
 و نری و لرز برود که مقول نامزد باز از مدینه
 در این بین که غدا مغازه و معاشقه از طرفین
 رد و بدل میکنند با غدا بعضی چیزها که هر یک
 اش را به بجز از حاله علی طرفین است
 هم هست مثل مل و نمک مادام و مغز کورده
 زبونت یعنی عامه که اینها نورادام
 طحونول که در تفلیس خنده آن و غیره
 نوبت عقد میرسد جمله عقد خند تفصیل را
 عروسی روز این است باید بکنند چنانچه از
 عل و دروغ باید روی بگویند چادر عروسی خفه
 باید باشد تا سفید بکشند قبل از آنکه

شروع خواندن صیغه عقد است و نه با الی و الله
 خطبه ادرم و بعضی دعا و نور و خوانند و طبع
 نمخوانند در وقت خواندن صیغه عقد بعضی
 چیزهای در قنوه باید بگویند تا دل داماد بگوشاید
 که از جمیع نکسته در بولست فتنه رخسته و
 تا آخر صیغه حرکت نمیدهند تا دل داماد از
 عود میخوند بپایند در حرکت آیه یکنف
 و کلمه قنیه ندولست گرفته در وقت خواندن
 صیغه با الی و عود لبهم سر که زن
 انقذ بر عودی برزد که نزد داماد
 بپایند باشد آنکه خطبه از برای عودی
 مراورند در این هنگام باید او را عودی
 ببالند و بپایند چون آنکه گفتند
 و الله یا فاکر که از برای عودی آورده
 باید او را عودی ببالند

از چیزهای که از خانه داماد را در وقت عقد
 باید حاضر باشد خواننده یا جموعه نکسته آنرا
 بوالله فی ما تو پر بارک زودن گرفته یا دارچینی
 زودن گرفته یا شکر مخلقه از مربع و مدی
 و غیره یا نمک کرده و در هر قسمی چتر
 یا نمک نه چون اسفند دوت و کندر
 و سایر چیزهای دیگر که این یکی از لوازم
 جمل عقد است در وقت اتمام صیغه عقد
 باید بود که مال عودی باید باز باشد
 تا کس در کار نبفتد اسفند و کندر و غیره
 باید بود و بعضی بخور است یا به منقاعه
 از خانه داماد یک خواننده یا جموعه نفسی باید
 باید یکی صاحب دل یکی حنا کش و صندل
 بر حسب اعتقاد از زبان اشراف

و ملکه ظلام در روی عوی یابسته جامه ناز
مقابل عوی یابسته عوی و بقله یابسته
یاد از رعد سفید و از خانه دانه اندیشه یابسته
اذن را اذن گیرند و تفصیلی یابسته
و نامه مرتبه از برای هر دختر از این
و اگر شان دار یابسته بر صفت آن ملکه
اذن عوی یابسته از نهای امل و
و جامه را اذن گیرند و بعد از ضعف
که منتهای خصلت و خصلت است
بلی میگردند و از وضع یابسته
افلاک طلت و امثال آن است
الکاب با رعد خصلت و
دار و در این خصلت خوب
و با این است که این خصلت
چیز و محمود و مختصر است که کتابها

۱۵۲
بار شرح آید لازم است مسئله عروسی بخانه پدر
میرود هم آغان نهادند مادر عروسی باین صفت
بانه دفتر بیرون آمدند از خانه لاباب بانه
ملکنه از فراق پدر و مادر و اقربا و این گریه
گریه شوق داشت نه ضربت مخالف عروسی است
نشد او است در طرفی بر آغوش که در دفتر
عقد روئی بود نه عروسی خلع بانه بارتس راه او
در هر خانه قدیم هر استند تا مکتوب یا انداز
شود اگر از اشیاء و اهل خانه اولی است
دامک اول شب بانه بخانه عروسی رفتی
از پدر زن و مادر زن و زن کنه معدا
مبلغ راه با استقبال عروسی بانه بیاید در آن
موقع خلع کسی نمک میگوئی آن دامک
راضی تا استقبال مسرتعنه کن عروسی

اصرار با استقبال دارند که داند پس از احوال
 زنده را ضربه قتل که از استقبال می شود که
 عودش با قتل زنده را می خوانند در این موقع
 صدای بلند و از غنچه کشته می شود که این
 محققان طرفین بنام جنک و تنک کارل
 میکنند زنده برودند تا کشته می شود که این
 موقوفه می شود که هر سه که عودش را
 نمی نهند که بر گردانند از استقبال
 پس از استقبال داند بایم چیزی
 باز پنج بایست یا تا خسته نباشد
 بسمت عودش بر تاب کشته که عودش
 پیاپی کاخ خود داند را نمی می کنند و این
 مشربان او فرا می بیند و صدای
 مشک با حفت بلند می کنند چنانکه

اگر عودش را از کفر می بیند داند و می بیند که
 گوشت استقبال که بجا آمد عودش دیگر معطل
 نداشت و قتل زنده داند با لای سرور
 خانه در این که عودش از زیر پا او می گذرد
 تا زیر دست او می افتد و قتل زنده در احوال
 کفش داند با لای سرور زنده عودش را
 می شود بگفت مذکور که دست بدست را
 بدرداند یا عمو یا برادر زنده و استقبال
 این ۶ می بیند و در این قتل هر کدام
 پا در پای دیگر در یکدیگر می کشند و می کشند
 بر دیگران در این کالیوا که می بیند
 احوال را پس از این احوال و نورانند
 انچه و غیره برای عودش داند غلوت می کنند

و که عنوان از آنها بیرون اطلاق از روزه انگاه میکنند
 به بنده داماد و عود می نامند مگر مگر میکنند
 بلکه دفتر مخصوص را به از ملاحظه مضائقه
 نه از روزه داماد یا به روزنامه به که دول عودی را
 باز کنند نیز بفرستند به که عودی با او نمیشد
 گویند زنی مرا به با افتاب و لکن و دیگر
 انگشت با عودی را اما انگشت پای داماد
 به هم میزنند و داماد در لکن او انعام میزند
 از آن گو داماد بفرستد راز از دست
 و رفق این شنبت را برای عقیقه میکنند
 و در شمال بخون الحقه دست به دست
 میگردانند نه عودی بر سر
 و اگر جنبه روز از گذشت و کار از صبح
 نکند هیچ صبح صبح و بینه و امثال این
 از لوازم از آنها برای این روانه میکنند

که هر چه بواسطه بنده کار از این غیر تفصیل
 این است میگویند در دفتر عقیقه قفل را میزنند
 تا آن قفل باز شود کار صحرایه خواهد گرفت
 و اگر در این دفتر عقیقه از روزه را کرده
 در پناه با بیکل آن بنده از روزه باز کردن
 ممکن نباشد کار نیز محسوس خواهد بود برای
 باز کردن و دیگر کار و دعا و دعا داران دعا
 فصلی در این باب بعنوان حل مربوط داران
 روزان شب را یا شنبت میگویند و بهمان
 زمانه داران روز یا شنبت که شنبت عمل
 عود و یا بنام رسیده من آن ماذون سلام
 که پس از یک هفته عود میزنند عودی سلام
 ماذون میرود با جمعی از رفق و عود میزنند
 بیشتر و نام را با خود میزنند بر میدرد

ملکوتیه برال پیران آورده پس از دست بدست دادن
 و فلوت سینه الحاق و قدری غبار نه بریزن گفت
 پس کو فلان که باید بر این آورده باشی زن
 و التکه تو بر تانگ و اخوی است قدری کشی
 از صنوبری برای او آورده و گفت این است
 فلان و که این را بنام پیش مردم بخور
 پس این قدر نشسته و دانه بود و حفظ از
 فلان باید در فلوت باشد و اندام
 بنیان کشی در جلدش بود و در پای
 خفوت میخورد و اگر از سوختن بر پا
 میگردد که آنکس نه بیند اتفاقاً روزی بخور
 یکم از جودتانش رفت و کامر میخورد و دانه
 کشش خیال که رفیقش نه بیند بدین میگردد
 تا رفیقش اتفاقاً با او داشت هموار بخورد
 چون او ملتیقت مرسته دیان از انگاه

رفیق ملتیقتش چیز میخورد و از او میماند
 این که او چیز رفیق را آورده و میخورد و چون
 نبود رفیق میگردد ملتیقتش و گفت چیست که
 میخوردی بگردی از اسالی کرده گفت چیز
 میخورد رفیق اصرار کرد که چیز میخورد در درون
 جاسوسان اصرار و اظهار از حد گذشت پس
 گفت مال که اصرار دارد از فلان التکه انم
 برای آورده و چون در حضور گریبان
 خود را بگشاید و آن رفیق گفت عجب
 اخوی بودی که فلان خود را که است
 عجب برایت خنده نه که گفت رفیق فلان
 چیست و چه باید کرد گفت اکنون میگویم
 فلان چیست و مجلسی که است و با او میباید
 کرد امشب پس از فلوت سینه الحاق

درم را میبندد برید را میبندد زیر جامه زنت را
 تمام درم او را از ناف زنت و جب میبندد
 زیر اندک گوشت و تنگ کردگی رسته
 آنرا را با یک دست شکر کرده تر ذکر کرد
 با آنکه از ناف فرو میبندد باز بیرون کشیده
 باز فرو میبندد تا آنکه از نو بیفوخ زنت
 سه بار نیز در افقش عمل تمام و از کار فارغ
 آن محل را پس و این عمل جمیع وزن را
 بر این کار میگرداند مرد و زن بنا نهاده
 الحاق طوق شده مرد در این است
 میهم را او یکت زن در ده لیب
 شکر و سوسن تغییر کرده دانت که راه
 و جامه را باو عفو نه مذکر و نکر
 زنت زیر جامه های زن را تمام

در او دنگ و ناف نمایان و آلت مرد را
 و سخت شیطانی که بنابر و جب کردن
 زنت و ناف را بناف گذارد و دست مرد
 بزرگتر از شعاف و دندانها بود و آلت کوچک
 یعنی بنظر بد را است زن واقعه
 مشغول تر کردن آنجا که زن گفت
 موضوع مطلوب بالذات است نه اینجا
 گفت سالکین شو تو تا حال مرا بشنود
 میل در من بخیزد با هم فلان کجاست میباید
 حال که من خود را بپایه کرده باز میگویم
 گویم بزرگ این را گفت و بچرخ غیر معمول
 میبویفت قد بود از اینا و بنده بیمار
 از این به بعد داستان الحسن و زینب
 و اعمال این مقام است

بقول غوثان موعده که از شان گذشت یعنی
 کلاه جیفی نه و یا رملنه وای و یا رجمه ماه
 سکنه و یا ردار از بول قلیان و جوق و غیره
 از ضایعات بهر یکی مرایه و بر سینه آن مرد
 به و حالتی که بر این دست منهدم اگر کتفا
 به فان الترتیزک مطبوعه و لکتر داو نمای
 ذفایا است استعمال کند از حالت غذا
 بهر یکی مرایه بعفر از کلمه مطبوعه مشغول
 ملونه که غذا منور در غالت غذا را
 مان و تر لکتر و الترتیزک آن است بعضی
 واقعا به حال ملونه و هر چه مفور
 غیر ممکنه بعفر تریب بر ک ملونه
 بعفر بر کجور ملونه با صطلح
 غوثان و یا رجمه نه و یا رجمه
 و آن را خود سازد و الترتیزک ممکنه

حتی کشفه نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 بعفر نه غال و یا رجمه نه و یا رجمه غلب
 و یا رجمه نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 از خانه عروس بایه و یا رجمه میاوره
 امام و یا رجمه نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 و در کفر و کفر نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 و داماد و داماد نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 طول که طلسم نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 نوکته نه و یا رجمه نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 بعفر دعا را بر آن مر ملونه بعفر طلسم
 نوکته نه و یا رجمه نه و یا رجمه نه و یا رجمه
 میرود بایه حامل و یا رجمه نه و یا رجمه
 فالکتر بریزه و یا رجمه نه و یا رجمه

ما نافع بحیرہ امیر و حاکمات العالم بقیوان
 سرخانی با نامہ منہ ما نافع عالمی برای حفظ
 از آل داندو با چیز از اتمی مانہ منخ
 و کار و غیرہ خط و زاد و میلہ در وقت
 کشیدن خط و میرہ جہ منکلی ما نافع
 حصہ میلہ زن میلہ با نام کی میلہ
 با نام غیر و مادر کی الوقت حنیہ بریار
 لیکن کشیدہ مالہ اسرار و میلہ اراد
 بحیرہ و تفکد و الاسع و ب
 منکلی با نامہ اطراف زاد و میلہ ارادہ
 نادر ملک زاد و حکام میر و حنیہ نو با
 نزار و نامہ نخ و صی نش و کشیدہ
 بخیرش میلہ و آن شک و صوفی

خامنه
از فولاد
با

۲
 میانه آن را که جمعیت زیاد است و راز و
 میانه و ناصح پیدا کند با هم چله دار راز و
 نیا و راز او هم چله دار و ملوک (از چله دار
 که شش دوازده تن می شود و با هم چله بری
 کنند آن دوازده خانه است مرد و زن خانه
 و جنبه است و ملوک که بلا فتنه این جواب
 در خانه هر یک تا هم برز و تا چله است که
 شود چله بر از آن راز داران یک فتنه
 بعضی آن را می راز و نیا می باشد این
 را می باشد هر چه به یک می خورد یکدیگر
 بگویند و نیا می راز و نیا
 با چاد و چاقور راز و نیا می باشد
 که هر یک که چله گرفته و شش ملوک

بعضی دستور العملها دارند که باید معمول شود
 که بچه را چون اعوض نگذارد بر آرام ^{اصیل}
 امراد غیبه ایست و آن مضر است که عارضی
 اطفال تر خواستند و در نزد مسکونه
 چون مخصوص است که با اطفال تر خواستند
 میرساند و گاه در لوار راه مریض
 حواله میبخشد که در است و با هم دوست
 بدو راه گرفته راه رفتن درم زانند
 زاد و کجاست نفس مخصوصا با هم با تر بلو
 طبعی شود و به از آن بوزنه طفل با این
 نه دوده زنده به به عکس بر دوف
 مسکونه طفل که دوف عکس رفتن مریض
 و رفته نمیکند اغلب مردم طفلان را
 بکشد بکشد این و آن عکس را سواد با
 مریضه دختر را که اصلا در نیست

عکس بکشد نه مریضه مادر اعیان برای اطفال
 مریض بفرمانه مریضه او اطفال را بینه اطفال
 مریض زنانه مریضه مریضه را با و دلا و و کوهها
 قرآن پسوراک نام کرد بکشد را بر کدر مریضه
 ناصه در فارسی با دگر دوف مریضه مریضه
 طلاب مریضه مریضه تفصیل مریضه
 و عکس و مریضه و وضع مریضه مریضه مریضه
 مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه
 با مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه
 با مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه
 جز در یک و در دوف مریضه مریضه مریضه
 بوزنه مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه
 دوف مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه
 شاد مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه
 تا حلقه مریضه مریضه مریضه مریضه مریضه

معلوم کرد چه گفتند و او و بادهای معده و مستقیم چه
 از خواب بیدار شد آن سطلین غلبه اطفال که
 و فواشیه نامیده است آن سطلین غلبه اطفال که
 از خواب بیدار شد آن سطلین غلبه اطفال که
 طفل که بجهت نور را شروع کرد و با عجمه خود را تمام
 کرد و شروع توان نمود و بر سرش با به بعل به به
 و آن روز بجهت امضی ملوثه عجمه نوروز
 عجمه را بعل با به به به اما مکتب دار
 همه میدانند در حق و صفات نرسد المثل
 و حکایتان بسیار از این طایفه در ادراک
 و حفظ مردم است که هر چه حکایت یابند
 زینت آن رساله مکتب میکنند گشتی بکتاب
 دار و اوقاف مکتب و آرا دید مقول حواله
 خوب بلندی بر سر است که هر چه خوب از تقف
 اطفال برون گشت و به هر چه باز در میان
 بسته که یک طرف میان در اطفال و طرف

ریان دیگر در حیطه است و خفته و گویا و دلتنه و حینه
 توبه را خفته و توبه بیست و نه از این وضع و ادراک
 متعبد که از فائده آنجا باریست گفت چه بیکه بر سر
 رفته آن برای این در سلبه نام کنند و بافتن بهی
 کفعم برای بر آینه که در این خوب یا رفیه
 لسته و حلقه و کتن مبدی میسر و گفته و محفوظ
 منانه ایلان و کسر راست به بعل و کاف و طیف
 که چون تیار شده بر سر گفته او را در جنبان که کوفه
 رفود در حیطه با عجمه است که در آن لغز بر لیا
 کاشته و چوبی را ببال در برو طلاه بر سر لعل المکاف
 ساخته و در میان با دلتنه است و کلام او را
 عکس مبدی که بر سر فاعل و در این چوبی
 گویا و دلتنه را از ادب اطفال مقفول است
 چون نزد یکدیگر خوب گویا و دلتنه و هر چه
 و رتونه با دلتنه و در این چوبی برای نزد

چون خیل و نو که در کجوبه بانها تر
 بدلی بودها را بانها پائینه مفوضت
 لکات اتفاق کعبه بر سر مرز نه و نای فرست
 و کوب سکنه از نه بوق منتر تا ابل خانه یادگار
 انده مرا از دینان حلاق کشته
 و نیز کوننه نگو کتا به در حق ملت دار با ملت
 کعبه و کتا ملت با ملت تا تا از حق الله کفیل
 کعبه ملت و ملت کتا با ملت با ملت و ملت
 و در حمله ملت خانه دیده مان در حق عوف
 ملت با ملت به چیز بدنت اورد
 ملت دار را در داخل با عطف ملاحظه عوف
 بر بار که نزد ملت دار آمد کمال با ملت
 جدیدی از او کتب بد معبر و از حق و ملت
 که مخصوص ملت داران در آن جنبه بود از
 اخوند خیزل بروز نکر دهم شه که در فصلی

از آن کتا مقام اخوند را شرح داده و بنویس
 که مادر اول کتا به شرح که ملت دار را
 خانه ملت بفرستد و دیگر ضعیف و کتا این ملت
 مستحق دیدم که علاوه بر آنکه ملت از حق
 او بنویس مجموعه کمال به بود و در حق عوف
 ملت خانه اند در ملت خانه را عطف ملت با ملت
 آن روز از ایام عطف بنویس از ملت به ملت خانه
 عطف عطف را بر سر کتب مصیبت و وارده
 در خانه حمله نکر به با عطف و ملت از ملت
 و بر خولان دیدم از حق ملت از ملت و ملت
 نفس را به ملت بفرستد اخوند را حمله
 و او شه اخوند را با علامت شولیده وینه باز
 و غیره منکر در زمل حمله را کتا صاحب عفا
 نشسته نشسته مغول نیز را کتا دار این دید

مکتب دار را در داخل با عطف ملاحظه عوف
 بر بار که نزد ملت دار آمد کمال با ملت
 جدیدی از او کتب بد معبر و از حق و ملت
 که مخصوص ملت داران در آن جنبه بود از
 اخوند خیزل بروز نکر دهم شه که در فصلی

[illegible]

مصیبت فرزند التمه تنفی از این طور ناشکیبا مکنند
 بپایان از اهل رانده و درین ایام خون بر حنجره
 لغم دنیا به قفس برای خوبان دار بلا بعد
 و این گونه مصیبت های بزرگ را خداوند مایه
 افراز خلیل مقرر فرموده است و ارم خداوند
 رکاب را آید بر دلان کرم تو موهب الله را حفظ
 غمزه بر کار صبر و اجر است فریاد بنو مایه
 این موعود با هر چه با خدا مایه نیست
 داشته گفت چه بلور از زبان را خداوند
 لغم مکر منوخ عبدالنابغه گفت کاش اولیو لغم
 ساه برادر یا خواهر نابغه گفت کاشی الله
 بگوئی لغم لعل والبریا والدله نابغه گفت کاشی
 الله نابغه بیست و نهم کلمه مسلمانگی از فرزند ابی
 بعه لغم بیستی از فرزند ابی نابغه گفت کاشی الله
 بگوئی

گفت واقعه که شفیق الحاکم است کلام از دفت ملی
 از این ایام که شدیم کس این متوفی که بقه
 که بصلت او اعظم از مصیبت آن باریست
 گفت این متوفی معنوی خسته بود با باده نام
 و از زنده کویاوس در خوف و خوف کوفت چینی منیا
 که خدمت مادر در عوار طبله کنگ در مقامه کتاب
 عهده که می بود در زرقه کلام با این معنوی
 مرادده و مواصلة در این بود گفت نه
 کلام این مکاشفه و واسطه در این بود گفت نه
 کلام بیداری دختر که بود از کلام طافه و بیداری
 که بود گفت در غنای کوفت خانه و منزلت
 که بود گفت که لالت با خود کلام که بود کلام
 زرقه ام کلام این معنوی را که از هر باب
 بر تاج محبوبه و منتهای است که بود که در کجاست
 عاشق شده

گفت در دست کلام این تا فتنه چینی در باطن احمق است
 که عاشق کوفت تا فتنه اخوانه بصلت در چیز نه به
 کجی و در باطن کلام عشق بیهام بصلت کوفت بیا
 که شدیم کلام این معنوی خسته بود با باده نام
 ام او کلام که ام عمر و کلام روز در با لافانه
 مشرف بر لوفیه است زرقه کلام که بود شرف عبور
 میل و بصلت خوش منیا که ما ام عمر و خوار کلام
 که شدیم کلام کلام کلام کلام کلام کلام کلام کلام
 دل بر التماس قابل عشق است با هم عمر و کلام
 که از عشق در روز کلام از بوم ماه او در قبل
 در میان حمل از همان شفیق شنیدم منیا
 الاذنب الحمار با هم در فلاح جعت و الاذنب الحمار
 در التماس و منتهای است که بود که در کجاست
 بر خوانده صورت اخوانه و ابوسیده کلام کلام

کلمه خداوند را بیاورد که نکرار در حق هر
 واحد و صانع حق و بیرون از هر ملک دار
 عالم مردم در دست معتبر نیلایه غالب
 او باقی دارد آنکه که این برای معانی دارد
 این کار را ما به معانی کرده اند بفکر احوالی
 بهر که معنی شده به جهات فاسد و در
 این نقل از هر عدد و سبک که حکایت نه بود در آن
 نه خط خود را از نشیوانه گمانه و ضایع خود
 نمیدانند که این فاعل را در دست نمیتوانند
 نمی گویند چه با خواندن این صفت مردم
 معنی اطفال بیایا خلقند معلوم است از این
 که نه مکتبها پس از حیدر است و جمیع
 طفل بجهت حال و وضع بیرون آمده فاعل
 بهر که

اطفال یعنی خانه ساگر معلوم نام خدمات معنی بالاطفال
 وضع تعلیم بفرست کرد اما که است از این معنی معلوم در
 بقیه را خلفه در دست میدهد هر چند خود طفل در دست
 ریاست که خلفه است این خلفه از آن کرد ای
 خدمت است که فاعل تحصیل شده الف با و همه خود را
 خوانده و روان کرده تا فاعل را مثل موش و گربه
 و گمانه تا به سبک و امثال این را را خوانده
 حال بجهت آن را که با الف با و همه خود را
 بخوانند خلفه در دست میدهد یا شروع بفایل
 خواندن نمیتواند که خلفه تعلیم میدهد
 ترتیب تعلیم از این قرار است طفل که مکتب
 خانه آمد آینه الف و با و در دست میدهد
 باین وضع الف با و تا فاعل تعلیم
 بهر که

مهر کلام دلارام است پیر بدست
 بیا لیل بدل با پیر در زینت آرا پیر اگر دل
 معنوفه بنور کرد نامعلوم شده معنوفه دختر
 پیرت ه ظلال و مملکت لیس اینها رفت
 منزل دختر فضل لیس بیرون گذر با نهارفته
 بدو دلو ارق و دختر سر آ او نیمه سر آ
 از عیاشی است که از عهد شرط دختر نمانده
 معقول شده سر آ را با طاف مهر
 بلال عبرت دیگران او نیمه در پیر
 از عهد شرط برآمده دختر را بجه و مکر
 از این قبل فرخات چند و صدل
 پیر بدست ه عیاشی ظلال دختر ظلال
 با پیر بدست ه دیگر که او نیز عیاشی این دختر

خنک کرده بواسطه سیلانها که در کباب این
 پیر بدست ه بعد طوفان بلال گشته داده
 سر آ را چه قسم گرفته شکار را بیکه بد پیر
 غصه و مکر اخلاص در دگر بسپار دگر و نیت
 فتحها و گرفتار سر آ و لسان عیار را چون
 مستقیم و برین فرنگ و عمر و امثال این
 و دالان عیار این دالان سیلانها
 و نیت عیاشی و بد با کمال و پیر بسیار آ
 حسن گوشت بچار سرفراز از دیوار
 اصرار گشته برانوزده چهار باره کرده
 یکباره را آلبانه متعل زده متعل از بیم
 بوزاری فریاد زده گشته و چه منجوا حسن

عیسی کرد خفت زده میان چهارلو که
 که منتر عیسی کرد بتیر زگرسته مولد
 و ملذات المالای و مکارانهای
 جن و دیو و پری فلان شاهزاده عاشق دختر
 شاه پریان شد دختر شاه پریان نیز
 باو عشق پیدا کرد و سوخت دیو که شاهزاده را
 برداشته بهو استخوان کشیده نزد دختر
 شاه پریان برد و به وصل هم رساند
 فلان پسر بدش و عاشق فلان
 دختر فلان نیک و بهو فلان دیو
 حاجی نیز باین دختر عاشق شده
 دختر را نکاح نمیکد با پسر بدش و دانش
 نشسته بعباس مشغول بود نه چون اری
 برآمده دختر را رهنه شوکان

بهو المند شده به فقر خواجه خواند با او عیسی کند
 دختر فلان بمکه او را بطلس زنکوله محبوس غنی
 پسر بدش و از این فصله بکیرت افسانه
 از فراق معشوقه نیاید و کمال فریاد
 افسانه مبتلا برضی شده نزد ملک بردن
 پیر پیر خیز شده نزد پسرانده او را دلاری
 داده و فرخنده که هر قسم بایست واقعه را
 معلوم کند دختر را پسر خواهر کبیر در جان
 بولیس را خوانسته فقره را برای الناکفه
 فرخنده و دختر را پسر نیاد و نه
 صحرانیه را خواهر کبیر عیسی روز مهلت
 خوانسته میان و همانند از خوا
 فقره را برای الناکفه راه پانچ خوا
 هم معترف بعباس شده روز بیستم

نام حال و غل کرده گفتی بولیده میبارد مرگ شده
 چون بدست که بگو که لکن جز از فرستاده
 ظرافت آن حال بگوشت ختم می بودید
 خدا آورده تا بهیچ کس و زار از او استغاثه متغول
 بیرون نزدیکی کرد تو نبودی در کوه غار
 و در غار عابد بگو که برای سال از عمر
 گذشته و نام این مدت را در آن غار
 تنها بهیچ متغول بود و با اصل مراد
 داشت نه نزد کس می رفت و نه کس را می جو
 راه می داد آن شب خواب دید که
 باو گفت فموا نزد فرزند برودان را
 چون او کند آورده که از قتل نجات
 جمیع عابدان و بزرگان آورده قصد منزل
 صدر اعظم غصه که نام و زار است

در منزل او جمیع و بنا بهات متغول میوه مردم
 از آمدن عابد بزرگ غصه فرزند از درو
 عابد برانداخت کزده تا به بر بای او
 او شده گفته امده و از خداوند تو را برای
 نجات مامور فرموده بایه از زیر اجتناب
 ماموریت بخاطر غلگند و سرانسته هم رفتی
 بلا قصد منزل امثال ما آمده تا تسکین عابد
 گفت مطلب همین است که من طریقت گذر
 قصه را بگو که تا جایگاه انرا بگویم داستان
 بعضی عابد ترسیده عابد گفت بی
 زبان می ده دختر زردان و تو ای
 بدست و تو ای کوه قاف است که
 که باین دختر عائی است و او را طلسم
 انداخته گفته جایگاه کار و راه بدست آوردن

دختر را بگوید که خدای تعالی به کشته شدن
 ما نازده عابد گفت مرا برادرش بزرگوار
 از خیز که در یکی از لقب کوه قاف در غار
 مقول عبادت التی دیو و جن و پریان و جادوای
 بسیار باوار است در از و طبع او منته
 کوه و یافغان کار را جز او که نمیدان
 من با و کاغذ منسوب گیرید که کاغذ را
 با و با نه برسانه و کاغذ را به دست
 آوردن دختر را خواهم غفور و ذرا
 خوشی که شده است و با عابد را
 بوییده خدا را اندک کردن در آن بین
 از جانب پادشاه مامور آمده و ذرا
 دعوت حضور غفور صدر اعظم مقدم

و بر فرزند عفت او با کمال خوشی حضور شاه
 رفته پس از آداب رسوم بدست و گفت بان
 به گفته امور و از موعظه است که لکها
 بگفته باشند به مقول خواهم به غرض کردن
 باقی است که راه است آمده تفصیل را
 غرض کردن که بسیار خوشی است
 بر رافضی و غفور تفصیل را با و بیان
 غفور بر این ادب بوییده غرض کرد
 نگارین و غم از خیز قدرت این کار
 خارج التی و کرمه امر فرمانده حاضر شد
 گفت خدمت عابد بر سر و با نه دستور
 العمل میهم بر نگارین امیر التی از بر
 توفیر عابد عفو بر سر شاه زاده
 خدمت عابد رسیده پس از بوییدن

دست و پا را و منتهی در تنویر العمل فرستاده عابد
گفت بدان میان آن کدو کوه قاف
صد سال زانست و تو بکل مافتر محال
انجا برس بگره دست ه بر میان با من
مهر دارادت زان سال بیکبار بیدار
منم که ده روز بعد آمدن او مانده
خیز تو را تا دم بیاورم او تو را بقوت
برواز بکوه قاف خواهم رسانم
عابد پس از این کلام برخاسته روانه
غار شد و گفت منظر خیره با لب
روز دم یکی از پیر یا نیکه با پیر بیک
پریان نزد عابد آمده بگویند
در الحاق شاهزاده ظاهر شده شاهزاده

و حجت گفت بر سر گفت و منت کن مرا عابد
فرستاده که تو را نزد او برسم این را گفته
و شاهزاده را به دست گرفته بهوالمینه
بطرفه العینی شاهزاده را نزد عابد برزید
کذاشک هزار دره حوالی در نهایت
خوشی مقابل عابد با ادب نشستند
عابد گفت این الصلح بپیر بیک
پریان که بتو وعده داده بیوم شاهزاده
از دیدار پیر خوشحال شده بام خوش
شد که گویند سالها بام خوش بوده
عابد شاهزاده را با شاهزاده پریان بپرده
در حق او انچه لازم بود سفارش نمود
شاهزاده پریان امر کرد همان

۱۰۹۹

خطی اهدا